

TARİHİN EN DEVRİMCİ DÖNEMİ

Dünyada 90'lı yıllarda sosyalizmden kitlesel bir uzaklaşma süreci yaşandı. Sosyalizmden uzaklaşmanın koşulları zaten kendi içinde hazırlanmıştı. Yoksa bu uzaklaşma, başka bir deyimle düşüş aynı dönemde nasıl birbirini etkileyerek ortaya çıkarabilirdi. Düşüşten önce sosyalizmden uzaklaşma, teoride, politikada ve toplumsal yapı içerisinde olmuştu. Ama bu durum tarihi gelişmenin kendisine tersti. Düşüş, sosyalizmden uzaklaşıldığı için yaşandı; yoksa tarihsel dönemde yeni bir gericilik dönemi başladığı için değil. Sosyalizm, kapitalizm ayakta kaldığı sürece hep gündemde olacaktır. Geriye düşüşler geçicidir ve görecelidir. İleri doğru gelişme ise mutlak (toplumların birbirini izlemesi). Sosyalizmden uzaklaşma hemen hemen her ülke işçi sınıfı hareketi içinde yaşandı. Kapitalist ülkelerde sosyalizmden uzaklaşma, sosyalizmi terk etme, sınıf mücadelesini yadsıma ve bunun sonucu olarak burjuva limanlara sığınma biçiminde gelişti. Bu, kapitalizmin çöküş-sosyalizmin yükseliş çağına ters bir durumdur. Halbuki bu dönem tarihin en devrimci dönemidir. Yaşanan sürece bütünlüklü baktığımızda bunu görürüz. Aynı dönemde yüzyılın en kitlesel anti-kapitalist eylemleri ortaya çıktı. Eylemler giderek genişledi ve süreklilik kazandı. Yeni bir devrimci dalga, kapitalist sistemi derinden sarstı. Emekçi insanlığın mücadelesi küresel iç savaş boyutu kazandı. Latin Amerika'da ve tüm dünyada sosyalizme yeniden kitlesel yöneliş görülmeye başladı.

Çevremizde zaman zaman geri düşüşler görülür. Bu bazen tekildir, ama bazen de kitlesel olur. Neredeyse 40 yıldır bu durum yaşanıyor. Bunda her dönemin sınıf mücadelesinin içinde geliştiği koşulların rolü

var. Hiçbir toplumsal ve politik olgu, nesnel koşullardan bağımsız değildir. Özelde ise devrim mücadelesinin o günkü gelişimiyle ilgilidir. Bu durum devrimci harekette devamlı tartışılmıştır. Fakat sürecin yönü bu mudur yoksa bu süreçte çöküşün yanında bir de yükseliş içinde olan devrimci bir yön yok mudur?

Sistem burjuva topluma yönelenlere yeni olanaklar mı sunuyor? Evet, burjuva toplumunda yeni olanaklar ve yaşamdan çok yönlü haz alma artmıştır. Üretim çeşitliliği yasası, toplumsal yaşamda da çeşitliliği getirir. Ama her çeşit haz alma, kültür edinme ve eğitim, belirli maddi olanaklara dayanır. Demek ki maddi üretimi ellerinde tutanlar ve onlara hizmet edenler, ellerinde bulundurdukları

maddi olanaklar sayesinde, toplumsal bakımdan zengin bir yaşam sürdürürler. Burada zenginlik çeşitliliktir. Burjuvazinin yaşamdan haz alma olanağı ve haz çeşitliliği artmıştır. İşçi ve emekçi sınıfların artan sömürüsü onlara bu olanağı sürekli olarak sunar; peki emekçi sınıfın yaşamdan zevk alma olanağı artmış mıdır? Gerçi işçilerin yeterli parası oldukça burjuvazinin aldığı her şeyi satın alabilir. Bu bakımdan emekçinin tüketim araçlarıyla burjuvazinkiler arasında bir nitelik farkı yoktur. Ancak burjuvazi, işçinin yaşamını sürekli olarak asgariye indirme eğilimindedir, yani sadece biyolojik doğal bir varlık düzeyine. Demek ki yaşamdan zevk alma çeşitliliği artarken, işçi ise daha öncekilerden de oluyor. Çünkü ekonomik olarak eski yaşamının altına düşüyor. Demek ki işçinin ekonomik statüsü onun zevklerini baştan sınırlandırmaktadır. Yalnızca bu

olanağı bulanlar (tek tek bireyler düzeyinde) her istediğini alabilir, yaşamın tüm zevklerini tadabilir. Vitrinleri dolduran, marketlerden taşan metaller ve toplumdaki tüm zevk alma araçları satın alınmayı bekliyorlar.

All.. Ama bunun parasını nasıl bulursan bul, hangi yoldan elde edersen et, ama mutlaka al!.. İşte bazıları, sunulan bu yaşamın zevk araçlarını satın almak için her yola başvurur. Onlar hapsi boylayana kadar burjuvazinin satın aldığı her şeyi alabilirler. Bu özel durum dışında genel olarak burjuvazinin yaşam alanı genişlerken emekçinin yaşam alanı sürekli daralır. Emekçi sınıf daha çok yoksullaştıkça, yokluk ve yoksunluk içinde kaldıkça, burjuvazi daha büyük bir refah, olanak ve haz alma imkanına sahip olur.

Soruna tek tek bireyler açısından değil, sınıflar ilişkisi yönünden bakılmalıdır. Maddi yaşamda, proletarya

Kapitalist ülkelerde sosyalizmden uzaklaşma, sosyalizmi terk etme, sınıf mücadelesini yadsıma ve bunun sonucu olarak burjuva limanlara sığınma biçiminde gelişti. Bu, kapitalizmin çöküş-sosyalizmin yükseliş çağına ters bir durumdur. Halbuki bu dönem tarihin en devrimci dönemidir. Yaşanan sürece bütünlüklü baktığımızda bunu görürüz. Aynı dönemde yüzyılın en kitlesel anti-kapitalist eylemleri ortaya çıktı. Eylemler giderek genişledi ve süreklilik kazandı. Yeni bir devrimci dalga, kapitalist sistemi derinden sarstı. Emekçi insanlığın mücadelesi küresel iç savaş boyutu kazandı

ile burjuvazinin konumlanışları değişmez. Kapitalist üretim ilişkileri, proleterleri proleter olarak, kapitalisti kapitalist olarak yeniden üretir. Üstelik kapitalisti daha bir varlıklı ve bundan dolayı yaşamdaki zevk çeşitliliğini artırmış olarak; emekçiyi ise daha bir yoksul olarak yeniden üretir.

Şu bir gerçektir, kapitalizmin bunalımı derinleşip, işsizlik arttıkça, işten atılma her işçiyi tehdit ettikçe; bu durumda emekçi sınıf içinde iki eğilim ortaya çıkar: Birincisi işten atılmamak için burjuva baskılara boyun eğmek ve burjuva egemenliğe karşı harekete geçmemek; ikincisi ise sınıf mücadelesini yükselterek burjuva egemenliği devirmek.

Maddi yaşamdaki uzlaşmaz sınıf karşıtıları ve çelişkileri emekçi sınıfı sürekli olarak, burjuva ilişkilere karşı başkaldırıya itmektedir. Emekçi sınıfın durumunu, tek tek bireylerin eğilimiyle değil, temeldeki uzlaşmaz çelişkilerle ve sınıf mücadelesiyle açıklamak gerekir.

Yine sık sık çevremizdeki insanlar çürüyor, bencilleşiyor, yabancılaşıyor ve tanınmaz hale geliyorlar sözleri duyuluyor. Evet, toplumda çürüme var ve derinleşiyor! Ama kapitalizm zaten çürümeyle birlikte var olur, sürekli çürüten bir ortam ve ilişki yaratır. Kapitalizmi bunun dışında düşünmek onu anlamamaktır. Fakat şimdi çok daha belirgin ve artan bir çürümeden söz edilebilir. Bu doğrudur, çünkü kapitalizm çöküş sürecindedir, hem de sıçramalı çöküş. Çürümenin çok yoğun olarak yaşanması bu duruma denktir. Sermaye merkezileştikçe, büyüdükçe, toplumda çürüme, yozlaşma, soysuzlaşma ve bıkınlık da artar. Başka bir etken de daha üst bir topluma dönüşme zorunluluğu aşamasında, bir toplum eğer dönüşüm gerçekleştiremezse, yozlaşma ve çürüme tüm toplumu sarar. Bu durum, toplumun en dinamik kesimlerini de etkisi altına alır. Çok sayıda ilerinin, devrimcinin devrimci safları terk edip burjuva ilişkilere dönmesi, çürümenin, toplumun en dinamik kesimlerini nasıl etkilediğini gösteriyor. Devrimden vazgeçen siyasal çevreler de çürümeden ve yozlaşmadan şikayet ediyorlar. Halbuki burjuva toplum devrim yoluyla yeni bir topluma, sosyalizme dönüştürülemediği için çürüme tüm toplumu sarar. Devrime sırt çevirenler bu durumdan nasıl şikayetçi olabilirler? Toplumun en dinamik kesimlerinin çürümesinde, çürümenin etkisi altına girmesinde bu çevrelerin hiç payı yok mu? Birde durumdan şikayetçi oluyorlar.

Kitlelerin devrimlerden uzaklaştığını, genel olarak geriye düştüğünü; bu durumda burjuva sistemde yalnızca muhalefette kalmak gerektiğini söyleyenlere ve ortaklığa baktıklarında, baktıkları yerde yalnızca çürüme, yozlaşma ve sefalet görenlere diyoruz ki; tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz, burjuvaziyle proletarya arasındaki hesaplaşmayı, tarihin hangi toplumsal biçim altında devam edeceğini sınıf mücadelesi, yalnızca sınıf mücadelesi karara bağlar. Görevimiz sınıf mücadelesini sonuna kadar, proletaryanın egemenliğine kadar götürmektedir.

Tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz. Çünkü: 1- Üretici güçlerin toplumsal karakteri üretimin komünistçe düzenlenmesini dayatıyor. 2- Kapitalizmin çöküş dinamikleri yoğun işliyor, sistem sıçramalı çöküşte. 3- Sosyalizm tüm pencerelerden bize bakıyor. 4- Proletarya her yerde devrimci eylemde, sınıf savaşımı yükselişte. Proletaryanın yüksek bir kültür, eğitim ve bilinç düzeyi var, devrimci birikim ve uzun bir mücadele deneyiminden geçmiş devrimci komünist hareket var. Sistemin evrimi her yönden toplumsal bir devrimi gündeme getirmiştir. Burjuvazi on yıllardır işçi sınıfı hareketine ve komünist güçlere baskı uyguluyor, katliam yapıyor, tarihin en iğrenç saldırı politikasını izliyor. Buna rağmen devrimleri ve devrimci sınıfın iktidara gelişini önleyemedi. Bu durum nasıl devrimci dönemden geçildiğinin en güçlü kanıtıdır. En önemlisi kapitalist sistemin her yerde on yıllar boyu işçilerin, halkların başkaldırısını oluşturmuş, geliştirmiş, yaygınlaştırmış ve yoğunlaştırmıştır.

Bu devrimi gerçekleştirecek olan devrimci sınıf proletarya, bilinç ve savaş kapasitesi bakımından yetkin bir duruma gelmiştir. İşçi sınıfı mücadelesinin ilk dönemlerinde aynı sınıf yalnızca emek ve ortak acılar nedeniyle bir araya gelirdi. Bugünse durum çok farklı. Dünya proletaryası günümüzde kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi gerçekleştirmek ve sınıfları ortadan kaldırmak ortak hedefiyle bir araya geliyor ve eyleme geçiyor. Sınıf mücadelesi burjuva egemenliğe karşı, açıktan açığa çok sert geçen bir mücadele biçimi aldığından beri, işçi sınıfı sürekli olarak hedefine ulaşma yönünde eğitilmiş, birleşmiş, örgütlenmiş ve çelikleşmiş bir sınıf haline gelmiştir.

Bu devrimci sınıf, tarihin en devrimci döneminde yaratacağı örgütlenme harikalarıyla sonuca ulaşacaktır.

C. DAĞLI

Kitlelerin devrimlerden uzaklaştığını, genel olarak geriye düştüğünü; bu durumda burjuva sistemde yalnızca muhalefette kalmak gerektiğini söyleyenlere ve ortaklığa baktıklarında, baktıkları yerde yalnızca çürüme, yozlaşma ve sefalet görenlere diyoruz ki; tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz, burjuvaziyle proletarya arasındaki hesaplaşmayı, tarihin hangi toplumsal biçim altında devam edeceğini sınıf mücadelesi, yalnızca sınıf mücadelesi karara bağlar. Görevimiz sınıf mücadelesini sonuna kadar, proletaryanın egemenliğine kadar götürmektedir.

SADDAM CELLADINA NİYE GÜLÜYORDU?

Saddam Hüseyin artık yaşamıyor. Böyle bir haberi, nice uykusuz gecelerde bir müjde gibi bekleyen insanların sayısı hiç de az değildi. Ama, tarihin bir cilvesi; Saddam kendisinden yüz kat daha fazla nefret edilen bir emperyalist tarafından ülkesi işgal edilmişken, üç buçuk yıl gibi kısa bir zamanda 650 bin insanın kanının oluk oluk aktığı bir ortamda, cellatlarına gülümseyerek çıktı idam sehпасına. Cellatlarına ve o maskenin altındaki ABD'ye gülüyordu; onları elli yıllık hegemonyanın sonunu getiren bir cehennemin içinde terk edip gittiği için...; onu ipe çeken düşman, Irak halkına kendisini bile rahmetle aratacak bir zulüm rejimine rağmen ayakta kalamadığı için... Saddam gülüyordu, çünkü yıllar boyu, halkının öfkesinin engel tanımaz darbeleriyle yıkılacağı ve ezdiği milyonların önünde hesap vereceği günlerin korkusuyla yaşarken, şimdi düşmanı ona, halkın bağrına bir şehit gibi düşürme olasılığını armağan ediyordu. Halkın, cesedine tüküreceği düşüncesiyle geçen koca bir ömrün sonunda, ona ağıtlar yakılacak ortamı bizzat ABD yaratmıştı ya, Saddam celladına elbette gülecekti.

Saddam öldü. 70'li yıllarda bizzat CIA'nın verdiği listelerle tek tek evleri basılan ve ortadan kaybolan onbinlerce komünist parti taraftarının artık akıbeti bilinemeyecek. 80'li yıllarda giriştiği savaşta İran askerlerine karşı kullandığı kimyasal gazların nereden temin edildiğini kimse bilmeyecek. Enfal Operasyonları ve Halepçelerde katledilen yüzbinden fazla Kürt'ün "temizliği" sırasında, hangi emperyalist ve bölgenin gerici ülkelerinden destek alındığı da muhtemelen tabutun çivileri altında kalacak. Fakat ABD Irak'ta öylesine bir vahşet ortamı yarattı ki, bu soruların cevaplarını son yıllarda merak eden pek yoktu. Güncel algılarını siyasal bilinç yerine koyan kitleler bir yana, aynı sıklık kimi akılsız solcularda gani gani göründü. İşgalin yarattığı vahşet nedeniyle çoğu zaman unutulmuş sorunların uzandığı adresler; Washington'dan Londra'ya, Berlin'den Paris'e, Ankara'dan Şam'a dek, artık rahat uyuyabilirlerdi. Günah keçisi çöle salınmış ve öldüğü haberi geldiğinde kasaba nasıl günahlarından kurtulduğunu sanmışsa, öyle...

İdam İpine Sarılan İşgalciler

Saddam öldü. Emperyalist işgalcilerin ikiyüzlülüğüne, kibirine ve pervasızlığına dair çok şey yazılıp çizilecek. Daha şimdiden ipe çekilen değil, ipe çeken üzerine o kadar çok lanet yağdırıldı ki, tarihi hep yenenlerin yazdığına dair o eski inanış, köklü bir darbe yemiş gibi. İşgalci emperyalistlerin yıllarca kullandıkları Saddam'ı yargılayıp cezalandırmaya haklarının olmadığına; asıl olarak Saddam'ı yargılaması gerekenlerin ezilen halklar olduğuna dair yadsınmaz gerçekler de bol bol dile getirilecek. Buna rağmen, politikanın ilgilendiği temel

soru hala ortada duruyor. İşgalci, neden idam ipine sarılma ihtiyacı hissetti?!

İdam çoğu kimse için sürpriz oldu. Saddam'ın idam edilmeyeceğini ve işgal karşıtı direnişle pazarlıkta bir koz olarak kullanılacağını düşünenler hiç de az değildi. Daha birkaç hafta önce Şii başbakan Nuri El-Maliki, "Baasçı askerler, gelin ve orduya katılın. Size ve ailelerinize yaptıklarımızdan dolayı bizleri affedin" sözleriyle bir çağrı yapmamış mıydı? Üstelik işgalci emperyalistler, kendi tecrübelerine dayanarak pekala biliyorlardı ki, direniş liderlerini açıktan yok ederek onları bir şehit-kahraman mertebesine yükseltmekense; ya onları hapsedip tutup çürüterek direnişe karşı kullanır ya da faili belli olmayan şekilde ortadan kaldırırlardı.

Ancak, bu düşüncenin temel yanılması, Saddam'ın işgal karşıtı direnişin lideri ya da liderlerinden biri olduğu kabulüne dayanıyor. Oysa, işgal karşıtı direniş üzerine yapılan ciddi ve tarafsız araştırmalar gösteriyor ki, direniş saflarında Saddam yanlısı olarak nitelendirilebilecek insanların ve grupların genel toplam içindeki oranı %10'u geçmiyor. İşgal sonrasında yasaklanan Baas Partisi yöneticileri, zaman zaman direnişin yöneticilerinin kendileri olduğunu iddia etseler de, bu tür açıklamalar geçmişte egemen konumlarda olan Sünni burjuvalarının eski konum ve etkinliklerini yeniden elde etmek için, direnişin prestij ve baskısından yararlanma girişimleridir.

Yine de Saddam, sıradan biri değildir, idam da sıradan bir insanın idamı olarak görülemez. Emperyalist ABD tarafından işgal edilen Irak'ı, bilfiil 24 yıl yönetmişti. Bu nedenle onun idamının simgesel anlamı, kişiliğinde ve yaptıklarında cisimleşmekten daha çok, kaçınılmaz çöküşünü durdurabilmek için işgale girişen emperyalist dünyanın içinde bulunduğu koşullarda cisimleşiyordu. Emperyalizm, Saddam'ın idamıyla, artık dünyayı yönetemediğini ve onunla ancak savaşabildiğini ilan etmiş oluyordu.

Bir çok yorumcuya göre ABD, saldırgan politikalarına bir fren yapmak zorundaydı. Hem işgalin ABD'ye patlayan ekonomik faturası, hem de diplomasi arenasında yaşadığı sıkışıklık, Beyaz Saray'ın neo-conlarını yıpratmış ve daha "barışçı" politika sahiplerini güçlendirmişti, öyle diyorlardu bu yorumcular. Irak Çalışma Grubu'nun hazırladığı rapor, Irak'taki askeri işgali sona erdirmeyi hedefliyordu ne de olsa?! Oysa ABD, bu türden romantik yorumculara göre çok daha realist. Kendisine savaşın faturasını hatırlatan gazeteciye, Condoliz Rice'in dediği gibi, "Bu faturaya değecek bir yatırım" yapmışlardı ve eğer ABD, Irak'ta yenilgiyi açıkça kabul ederse, kendi çöküşünün altına imza atmış olacaktı. Öte yandan, Irak'ta kaldığı her gün yediği darbeler yüzünden, o kaçınmaya çalıştığı sona adım adım yaklaşmış olmuyor muydu? Kuşkusuz öyleydi ve ABD için geriye tek bir yok kalıyordu: Irak'ı, kolay kolay hiçbir gü-

cün üstesinden gelemeyeceği denli şiddetli bir karmaşanın içine doğru çekmek. Böylece, bir gün Irak'tan defolup gittiğinde, ne geride zafer ilan eden bir güç bulunsun, ne de işgalin sona ermesini gönül rahatlığıyla karşılayan birileri olsun.

ABD planı basitti: Güney Kürtleri üzerinde denenmiş ve bir ölçüde başarı kazanmıştı. Onlar, çepeçevre sarıldıkları düşman ülkeler ve gruplara karşı, ABD'nin işgalci askerlerini güvence olarak görebiliyorlarsa, aynı etkiyi Sünni ve Şii topluluklar içinde de yaratmak mümkündü. Bu amaçla, bir yıldan uzun bir süredir, Irak'ta bir iç-savaşı kışkırtmak için herşey denendi. Son dönemde bu iç savaş kışkırtıcılığına, bölgenin gerici ülkeleri de dahil oldular. Ve nihayet, son ve en ciddi adım, Saddam'ın idamı oldu.

Irak Ulusu Adında Bir Hayalet

Saddam'ın idamıyla Irak'taki ulusal çözülmenin yeni bir dönemeci dönülmüş oldu.

Irak, geçen yüzyılın başlarında, emperyalistlerce çizilen bir sınır içinde aşiret topluluklarına dayanan bir devlet olarak doğdu. İngiliz işgaline karşı yapılan direniş, farklı milliyetler ve dinlerden oluşan topluluklarca sürdürülmüş olsa da, mücadele Arap ulusçuluğunun Irak'ta taban bulmasına yol açtı. Krallık rejimini yıkarak 60'lı yıllarda iktidara yerleşen Baas Partisi, yarattığı söylem ve sembollerle Irak'taki toplulukları ulusal bir birliğe taşımaya gayret etse de, özünde Sünni ve Arap şovenisti bir politika güttü. Irak'ta bir ulus yaratma çabalarına, büyük kıyımlara uğrayan Süryaniler, Kürt halkı ve Şii topluluklar her dönemde darbeler vurdular.

Saddam'ın başa geçişiyle birlikte, bu ulus yaratma hayalleri daha da zora girdi. "Safavi İran"la girişilen ve sekiz yıl süren savaş da bu çabaları kolaylaştıramadı. Baas'ın resmi söyleminde bir Irak toprağı olarak görülen Kuveyt'in işgali de bu hayali canlandıramadı. Tam tersine, Irak'ı oluşturan topluluklar, egemen burjuva kliğinin zora düştüğü her fırsatta, bu zayıflıktan ayaklanmak için yararlanacaklarını, hem İran savaş sırasında, hem de Kuveyt işgali sonrasında gösterdiler.

Bunun üzerine Saddam, 90'lı yıllarda, bayrakta bulunan sembollerden, güncel politik söyleme dek bir çok değişimle, Irak'ı oluşturan toplulukları İslamiyet ve Filistin davası üzerinden bir arada tutma uğraşına girdi.

Ama, Irak'taki toplulukları, -Kürtler hariç-, ulusal birliğe en fazla yaklaştıran şey, Saddam'ın çabalarına dayanmıyordu: Dayanak, tersine, emperyalist dünyadan geliyordu. 90'lı yıllar boyunca Irak'ta yaşayan milyonlarca insanı aynı acıda birleştiren, emperyalist dünyanın Irak'a uyguladığı zalimce ambargo olmuştu. Ambargonun ortaya çıkardığı yoksunluklar, açlık ve salgın hastalıklar nedeniyle, sayıları milyonlara varan çocuk, yaşlı ve kadınlar öldü. Acının yarattığı ortak payda, ortak duygular, Iraklı toplulukları, o güne dek hiç olmadığı kadar birbirlerine yakınlaştırdı. Ve tüm o dönemin politik simgesi, Saddam Hüseyin oldu. Ortaklaşan duygular bir Iraklı kimliğinde cisimleştiğinde, Saddam da o kimliğin bir parçası oldu.

Şimdi Saddam yok. Uluslaşma yönünde adım atan topluluklar, kendilerini aynı ortak payda ve duyguda birleştiren liderlere ihtiyaç duyar. Bu duygu, nefret ve korku bile olabilir. Rus Halkı için Korkunç İvan ne ise, Irak'ta ulusal birliğe ilerleyen topluluklar için Saddam da oydu. Şimdi Saddam, uluslaşmaya dair tüm o kanlı çabaları ve hayal kırıklıklarını, ken-

Saddam'a yakılan ağıtlar, geçmişin bir hayaletini gömme törenidir.

Böylece Irak halkları ve toplulukları, ileri doğru gitmek istiyorlarsa, yeni güçlere yaslanmak zorunda

kalacaklar. İşgale karşı direniş zafere taşıyacak ve Irak'ın zenginliklerini yine Irak'ta yaşayanlara devredebilecek yegane güç, sınıf

örgütlerinde mevcut. İşçi sınıfı örgütleri ve komünist güçler,

Saddam'ın elinde iyice örselenmiş ve onun idamıyla bir ölümcül yara almış olan Irak halklarına birliğini temsil

edebilirler. Dinsel gericilik ve Arap

ulusçuluğun dayanan güçler, Iraklı toplulukların birliğini geriye doğru taşıyan, sonuçta onları içinden

çıkılması güç bir karmaşaya sokan, gerici bölge ülkeleri karşısında onları savunmasız bırakan dinamikler

barındırıyorlar. Son üç buçuk yılın son derece kanlı dersleri,

Iraklılara bu gerçeği yeterince

kavratmıştır. Şimdi, direniş bayrağındaki kıvılcıklar, çok daha gözalcı, eskisinden daha fazla umut verici hale gelmiştir.

disiyle birlikte tarihin karanlıklarına sürükledi. Bundan böyle Iraklı toplulukları ulusal bir paydada birleştirmek, eskisinden çok daha zor olacaktır.

Saddam'a yakılan ağıtlar, geçmişin bir hayaletini gömme törenidir. Böylece Irak halkları ve toplulukları, ileri doğru gitmek istiyorlarsa, yeni güçlere yaslanmak zorunda kalacaklar. İşgale karşı direniş zafere taşıyacak ve Irak'ın zenginliklerini yine Irak'ta yaşayanlara devredebilecek yegane güç, sınıf örgütlerinde mevcut. İşçi sınıfı örgütleri ve komünist güçler, Saddam'ın elinde iyice örselenmiş ve onun idamıyla bir ölümcül yara almış olan Irak halklarına birliğini temsil edebilirler. Dinsel gericilik ve Arap ulusçuluğun dayanan güçler, Iraklı toplulukların birliğini geriye doğru taşıyan, sonuçta onları içinden çıkılması güç bir karmaşaya sokan, gerici bölge ülkeleri karşısında onları savunmasız bırakan dinamikler barındırıyorlar. Son üç buçuk yılın son derece kanlı dersleri, Iraklılara bu gerçeği yeterince kavratmıştır. Şimdi, direniş bayrağındaki kıvılcıklar, çok daha gözalcı, eskisinden daha fazla umut verici hale gelmiştir. Herşey, Iraklı komünist ve devrimci güçlerin cüret ve cesaretine bağlıdır. Saddam'ın idamı, onlara bu tarihi fırsatı veriyor. □

İÇ-SAVAŞLARA DAİR BİR DOMİNO TEORİSİ

Denize düşen yılan sarılır derler ya, hikayenin gerisini bilen var mı? Denizin orta yerinde, kendisine korku içinde sarılan taze et yığını buluveren bir yılan ne yapar acaba? Mantıklı olalım. Isırmak, zehirlemek, boğmak ve mideye indirmek, onun doğasında var. Gazeteci Ruşen Çakır'ın "ABD sarılacak yılan arıyor" başlıklı yazısını görünce, insanın aklına bunlar geliyor.

Irak Çalışma Grubu'nun (İÇG) Beyaz Saray'a sunduğu rapor ve yarattığı tepkiler, beş haftadır yoğun olarak tartışılıyor. Iskartaya çıkarılmış bir grup "ihtiyar"ın kaleme aldığı rapor Beyaz Saray'a "Yürüdüğün yolu gözden geçir" dediği için, Bush yönetimini gözden çıkarmış olan sermaye çevrelerinin eliyle haftalar öncesinden basına "sızdırıldı", üzerinde nice fırtınalar koparıldı. Ancak, dağ fare doğurdu. Ruşen Çakır'ın deyimiyle, raporun ABD yenilgisini itiraf etmek gibi sembolik bir değeri vardı; ABD boğulmak üzeriydi, kendisinden başkasını düşünecek durumu yoktu ve sarılacak yılan arıyordu.

Rapor'un açıklandığı bu süreçte, ABD'nin yaşadığı ekonomik siyasi bunalım ve bu bunalımın Ortadoğu'da yarattığı zaafiyet akılda tutulursa, İÇG raporunun salt sembolik olmanın ötesinde bir başka misyonu daha olduğu görülür. ABD, sarılacak bir yılan aramakla kalmıyor, İÇG'nin 79 maddede somutlaştırdığı öneriler demetiyle, bölgedeki tüm gerici ülkelere, uluslararası ve yerel güçlere, adeta mavi boncuk dağıtıyor, göz kırpyor. ABD, o hep bildiğimiz aynı pragmatist emperyalist sonu. Ağzından köpükler saçarak lanetler yağdırdığı Humeyni rejimine gizli yollardan silah satan, en tehlikeli terörist ilan ettiği Arafat'ı Beyaz Saray'da ağırlayan, çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapan bir ABD. Neo-con denen yönetici takımı başa geçince, bu pragmatizmin terkedildiğini, fanatik ilkeler ve katıllıklarla dolu bir çeşit "idealizm"e saplanıldığını düşünenler, pragmatizmin ABD emperyal sisteminde temel felsefi yaklaşım olduğunu unuttu.

İÇG raporu, istenen etkiyi yaratmış görünüyor. Bölgenin tüm gerici güçleri, ABD'nin kendilerine uygun göreceği misyona bürünmek üzere, harekete geçmek niyetlerini şu ya da bu biçimde açığa vurdular. Irak içinde çıkarları ve düşmanları olan ne kadar ülke ve güç varsa, İÇG raporuyla birlikte gördüler ki, Beyaz Saray'da onları dinlemeye, sırtlarını sıvazlaşmaya hazır kişiler ve çevreler vardır. Raporla birlikte, Irak'ta kazan kaynatmayı öteden beni arzulayan ve hazırlıkları olanlar, açıkça cesaretlendirildi, özendirildi. Ve ilk harekete geçenler Suudi Arabistan'la Türkiye oldu.

Şahmeran'ın Mağarası Oldu İstanbul

Rapor'un açıklandığı hafta, İstanbul'da biri gizli iki toplantı yapıldı. ABD'nin Irak'ta sarıldığı bütün yılanları bir araya getiren toplantılarda bunlar. Gizli olan toplantıda masanın etrafındaki bileşenler ve ortadaki mesele, tam Türkiye'nin istediği gibiydi. Masanın bir yanında direnişçi saldırılarına en fazla hedef olan işbirlikçi Bedir Tugayları'nın siyasi uzantısı Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi temsilcileri; diğer yanında direnişin saflarında serpilip geliştiği halde, şimdi bölge gericiğinin kuklası olmaya hazırlanan Sadr grubu; ve en sonu, Irak Türkmen Cephesi temsilcileri bulunuyordu. Masadaki dosyaların başlığı, tahmin edile-

ceği üzere, Kerkük'ün paylaşımı sorunu. Ve toplantının bileşenleri, Kerkük'teki referandumun Kürt halkı lehine sonuçlanmaması için alınacak tedbirleri konuşular. Elbette, alınacak tedbirlerin silahla ve kanla hayata geçeceğini belirtmeye gerek yok. Oysa Kerkük, Irak'taki ciddi patlama noktasıdır ve bu meseleyi üç buçuk yıl önce şöyle bir kazımak isteyenlerin başına hemen çuvallar geçiriliyordu. Bugün ABD'li generallerin, "Hazırlıklı olalım, gerilim çok yüksek olacak" diyerek, el bombasının piminin nerede çekileceğini işaret ettikleri Kerkük, İstanbul'da yapılan gizli toplantının kanlı sonuçlarına hazırlanıyor.

İstanbul'daki ikinci toplantı, birincisi gibi değildi ama, katılımcıları dikkat çekiciydi. Suudi Arabistan ve Katar Emirliğinin finansmanı ve teşvikiyle toplantıya katılanlar, her ne kadar kendilerini "Sünni direnişçiler" olarak adlandırılmış olsalar da, toplantı salonunda yarım ağız bir ABD işgali kınamasından çok daha fazla, "Şiilere ölüm!" çağrıları yankılanıyordu. Belli ki bu çağrılar, Beylikdüzü Ramada otelin ısıtılmış salonlarında gömülü kalmayacak.

Bu toplantıyı organize ve finanse eden Suudi Arabistan'ın, ABD izni ve onayı olmadan tek bir adım bile atmayacağı düşünülürse, sahte direnişçi Sünnileri, Türkiye ve Suudi gericiğini aynı masa etrafında birleştiren asıl gücün kim olduğu açığa çıkar. Bir Şahmeran mağarası gibi, bölgenin tüm yılanlarını bir araya getiren İstanbul'un toplantı salonlarında alınan kararlar, Irak'taki savaşı "mezhep ve ırk" ekseninde kızıştırmak amaçlı ciddi girişimlerdir.

Kazanın Bir Diğer Kepçesi: İran

Irak'taki mücadeleyi mezhep ve ırk eksenine çekebilmek için, ne Suudiler ve Türkiye'nin ne de sahte direnişçi Sünni grupların çabaları yeterli olabilir. Karşı taraftan, yani Şii tarafından da tezgaha katılması gerekenler vardı. İÇG'nin "ABD'nin sorunu İran'la işbirliği içinde halletmeli" sözleriyle işaret ettiği nokta, esasında tam da buydu. Irak'ta son üç yıldır onbinlerce sivilin hunharca katline neden olan ve asıl hedefi Sünni-Şii çatışması çıkarmak olan provokasyonları bir türlü maya tutmuyordu. Bu başarısızlığın arkasında, Irak'taki Suni ve Şii topluluğun bağlarını güçlendiren bir dizi sosyal, tarihsel ve siyasal nedenlerin yanında, bu iç çatışmaları tetikleme yeteneğine bir ölçüde sahip olan bölge gerici ülkelerinin bugüne kadar ABD tarafından için içine katılmaması da rol oynuyordu. ABD'nin cesaretlendirmesiyle, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin Sünnileri destekleyip koruyacaklarını açıklamaları, Şiiilerin de kendi hamilerine doğru iteliyecektir. Bugüne dek İran, politik etkisi altındaki Bedr Tugayları aracılığıyla işgale ortak oluyor ve Sünniler üzerinde baskı kurabiliyordu ancak Şii topluluğun geniş bir kesimi "ulusal birlik" söylemlerini öne çıkartan grupların çevresinde kümelenmiş bulunuyordu. Şimdi, bugüne kadar mezhep ve ırk eksensiz çatışmalardan kaçınan bu önemli çoğunluk, Sünnileri koruma misyonlarını açıklayan Suudi Arabistan ve Türkiye nedeniyle, bir anlamda İran'ın kucağına doğru itiliyorlar.

Bu durum, Irak'ı ciddi ve yakın bir mezhepler savaşının eşğine getirmiş bulunuyor. Oysa, bizzat Pentagon'un son raporunda belirtildiği gibi, Irak'taki silahlı saldırıların yüzde 70'i doğru-

dan işgal güçlerini hedef alıyordu ve bu saldırılara sayısı haftada 1000 (bin !!)'e ulaşmıştı. Halihazırda, mezhepler arası bir iç savaş değil, işgale karşı giderek güçlenen bir iç savaş söz konusuydu. ABD, askeri operasyonları sıklaştırırsa da, bu yükseliş eğilimini bir türlü tersine çeviremedi. Oysa şimdi, İran, Türkiye, Suudi Arabistan gibi bölge sermayeleri, tarihten gelen düşmanlık ve duyarlılıkları yeniden körükleyip kaşıyordu, Irak'ı bir mezhepler mezbahanesine çevirmek için kolları sıvadılar.

Topun Ağzında Yine Kürt Halkı Var

Bu durumda kabağın büyüğü, bir kez daha Kürt halkının kafasında patlayacak gibi görünüyor. Bölge gerici ülkelerinin hemen hepsinin tek bir ortak düşmanı var: Kürt halkı. İlhakçılar malum, kendi düzenlerinin devamı için bugüne dek çok kan döküler, bundan sonrada dökmeye devam edecekler. Talabani'nin Tahran ziyaretlerinde gördüğü ihtimam ve nezaket, İran'ın geleneksel ilhakçı ve imhacı siyasetini değiştirmeye yetmeyecek Suudi Arabistan bile, Şiilerin bağımsızlık ilanına gerekçe olur diye, Kürt halkının kaderini tayin etmesine engel olmak istiyor. Bölge gericipleri, statükoları için tehlike olarak gördükleri Güney Federatif devletini boğmak konusunda, daha belirgin fırsatların doğduğunu görüyorlar.

Bölge gericiliğine cesaret veren IÇG raporuna ve hemen ardından İstanbul'da yapılan toplantılara en sert eleştiriler Talabani-Barzani ikilisinden geldi. İstihbarat şefi olarak gayet önemli bir konumda bulunan Mesrur Barzani fedakarlıklarından dolayı ABD'ye sonuz minnetkarlığını sunmayı unutmadan, "Bizi bir kez daha satmayın!" feryadını yükseltiyordu. IÇG raporunun ve toplantıların barındırdığı tehdit öyle ciddiye ki, kimi tavırlar ve söylemler bir anda değişebildi. Örneğin Zubeyir Aydar: "Bu rapor işgal öncesi döneme geri dönülmesi anlamına geliyor. O halde Irak neden işgal edildi?" sözleriyle serzenişlerini dile getiriyordu. Pek koca üç buçuk yılın ardından UKH yöneticilerinden birinin ağzından "işgal" sözünü duymak da ilginç. Üstelik ardi ardına, iki kere!!

Denetlenemez Bir Çatışma Dönemi

Mezhep savaşını kışkırtacak şekilde bölge gericiliğinin işin içine katılması, ne ABD'yi kurtarır, ne de bölge gerici-işbirlikçi iktidarlarını. Böyle bir adım, sözkonusu ülkelerde, denetimi zor çatışmaları alevlendirecek potansiyeller taşıyor. Ne de olsa Irak'taki çatışmalar, bugüne değin, "ulusal bütünlük içinde" çözümlenmesi gereken bir sorun olarak görünüyordu. Ama Ortadoğu'da mezhepler ve ırklarla oynamaya kalkanlar, önünde sonunda bir silahın kendi ellerinde patladığını görür. Ortadoğu'da mezheplerin ve ırkların, sadece Irak'la sınırlı kalmayan, tüm bölgeyi kapsamına alan, binlerce yıllık bir tarihi geçmişi var. Eğer Irak'ta bir Sünni-Şii çatışması gerçek bir olgu halini alırsa, bundan ne Türkiye, ne Suudiler uzak kalabilir, ne de Suriye ve İran. Hemen hepsinde de mezheplere dayalı bir statik denge, gerilimler ve baskılar mevcut. Irak'ta Kürtlere yönelecek bir çatışma ise, bölgenin dört ülkesini etki altına alacak potansiyele sahiptir.

Kimilerine göre iç-savaşlar ABD'nin bizzat kışkırttığı ve bu sayede hegemonyasını yürütme olanağı bulduğu, bir araçtır. Sudan, Somali, Filistin, Lübnan ve Irak'a bakıldığında, doğruluğu şimdiden kanıtlanmış bir yaklaşım gibi. Ancak bu "iç savaşları kışkırtıp egemen olma tezi'nin, hem yanlış hem de doğru yanları bulunuyor.

Yanlışlık şuradadır ki, iç-savaşlar toplumun bağrında kendi

öz dinamikleri üzerinden olgunlaşmadıkça, herhangi bir dış dinamik, isterse bu ABD gibi bir süper güç olsun, bir iç-savaşı kışkırtamaz. Öyle olsaydı, Küba ve Sosyalist Kore'de bugüne dek onlarca iç-savaş çıkardı. İç-savaşlar toplumun bağrında çakılı çelişkilerin, sınıf mücadelesiyle keskinleşmesi, yaygınlaşması, yan yana ve üst üste binerek kangrenleşmesi sonucu ortaya çıkar. Bu anlamıyla, toplumun tarihi ve sosyal çelişkilerinden, çatışmalarından beslenir, bunların üzerine yükselir. Filistin ve Lübnan'da tek silah atımıyla bile alevlenebilen iç-savaş, örneğin Irak'ta üç buçuk yılda yüzbinlerce insanın katline yol açan kışkırtmalara rağmen, bugüne dek maya tutamadı.

ABD'nin Ortadoğu'da iç-savaşlardan yararlanarak bir hegemonya kurmaya girişmesi ise, tercihten çok bir zorunluluk olması ölçüsünde, doğrudur. Emperyalist hanedanlık tarihinin değişmez politikası, İngilizler'den ABD'ye miras kalan "böl ve yönet" politikasıdır. Bu politikaya göre, emperyalizm işbirlikçilerini azınlıklardan seçmeye özen gösterir. Azınlık olan çoğunluk olanın karşısında, yönetici konuma yükseltilir. Böylece, azınlık olan, yönetimi sürdüreceği gücü sadece emperyalizmin desteğinde bulurken; çoğunluğun baş ağrıması muhtemel güçlü iktidarı da önlenmiş olur. Bu politika 20. yüzyılın önemli bir dönemi boyunca başat emperyalist politika olmayı sürdürdü. Lübnan'da Maruni azınlık, Arabistan'da Suud aşireti, Irak'ta Sunniler, her zaman azınlık ama egemen konumda oldular. Oysa şimdi, özellikle Ortadoğu'da, halkların bu denli silahlı ve çelişkilerin bu denli keskin olduğu bir bölgede, "böl ve yönet" prensibiyle azınlıklara dayalı bir otoriteyi kalıcı kılmak, artık neredeyse imkansız. Çoğunluk olan halklar, eskisi gibi, kendi ezilmişliklerine boyun eğmiyorlar; onları azınlıklara dayanarak kontrol altında tutabilmek mümkün değil.

Bu nedenle iç-savaşlar, mezhep ve ırklara dayalı çatışmalar olduğu sürece, ABD'nin bölgesel egemenliğinin bir aracı haline gelebilir. Ama böyle bir egemenlik, nasıl bir egemenlik olabilir ki?! Olsa olsa, siyonist İsrail'in Filistinliler üzerinde uyguladığı, ama bir hegemonya kurmaktan çok, varlığını sürdürebilme aracı haline gelen bir politika olabilir.

Sonuç olarak: Ortadoğu bir iç-savaşlar bölgesi haline geliyor. ABD, kaybetmediği hegemonyasını, şiddetli bir çöküşle sonuçlandırmamak için, Ortadoğu'da mezhep ve ırk eksenli çatışmaları körüklemeye girişti. Bu tezgaha katabilmek için bölge gericiliğinin önüne kemikler attı. Bölge gericiliği, bu tezgaha ortak olmaya dünden razı. Hepsinin iştahını kabartan bir pasta var Irak'ta. Ve hepsi de, mezhepler ve ırklar savaşı dolayısıyla üzerini örtmek istedikleri derin çelişkilere sahipler.

Ancak, hem ABD hem de bölge gerici devletleri, nasıl bir ateşle oynadıklarının farkında değiller. Böylesi çatışmalar, bölge halklarının daha üst düzeyde silahlanmasını ve daha zor kontrol edilebilir topluluklar haline gelmesini sağlamakla kalmaz, işbirlikçi ve gerici burjuva iktidarların otoritesini sarsar, bütün taşları yerinden oynatır. Emperyalist-kapitalist sistemin kontrolünden çıkan büyük emekçi kalabalıklar ise, şu ya da bu zaman dilimi içinde, mezhep ayrılıkları yerine sınıf çıkarlarını önemsemeyi kavrayacak kadar birikim elde etmiş olacaklardır.

Önümüzdeki dönem, tüm Ortadoğu'da büyük kalabalıkların devrimci arayışlarına sahne olacak. Ortaya çıkan büyük hegemonya boşluğunu doldurmaksa, ancak ve ancak proletarya sınıfının başarabileceği bir şey..□

Faşist devlet, 6 yıl önce 19 Aralık 2000 tarihinde, Türkiye ve Kürdistan'da 20 zindanda aynı anda "Hayata Dönüş" adı altında bir katliam gerçekleştirdi. Başta devrimin sermaye ve onun devleti üzerinde yarattığı korku, diğer taraftan da zindanlarda başlatılmış bulunan Ölüm Orucu eylemini bitirip işçi ve emekçilerin, halklarımızın öncüsü konumundaki devrimci, komünist tutsakları F tipi zindanlara nakletmek ve onları dışarıdaki mücadeleden koparmak için büyük bir askeri operasyon düzenledi. Bu operasyonun karşısında zindanlardaki devrimci tutsaklar, 4 gün boyunca kahramanca bir direniş gerçekleştirdiler. Dört gün süren direniş sonucunda bu kavgada devrimci tutsaklardan 28'i ölümsüzleşti, yüzlerce de ağır biçimlerde yaralandı.

Dönemin başbakanı Ecevit, yaptıkları katliamı savunmasında "Cezaevlerinde düzeni sağlamadan, sokaklarda düzeni sağlayamayız" diyordu. Askeri operasyon

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

sonucunda zorla F tipi zindanlara nakledilen devrimci tutsaklar, 6 yıldır faşist devletin teslim alma, kişiliksizleştirme, ajanlaştırma saldırıları karşısında Ölüm Orucu ve değişik eylemlerle hücrelerde direnişlerini sürdürüyorlar. Şu anda Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz Ölüm Orucu eyleminin 250. günlerini geride bıraktılar. Bugüne kadar Ölüm Orucu eyleminde 122 tutsak devrimci, komünist ölümsüzleşti

Bizler Almanya'nın Hessen eyaletinde bir araya gelen Mücadele Birliği, A-GIF, ADHF, ATIF, BİR-KAR olarak hem 19 Aralık Direnişini ve yaşananları buralarda bulunan insanlara anlatmak ve duyurmak, hem devrim kavgasında ölümsüzleşenlerimizi anmak ve mücadelelerini

zafere ulaştıracağımızı, faşist devletten de bunların hesabını soracağımızı duyurmak için 19 Aralık tarihinde, Frankfurt'un Alte Oper Meydanı'nda akşam 18.00-20.00 saatleri arasında bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 30-40 civarında insanın katıldığı eylem, "19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız" yazan Almanca pankartın açılmasıyla başladı. Herkesin ellerinde direnişte ölümsüzleşen devrimci, komünist tutsakların resimleri vardı. Daha sonra direnişte ölümsüzleşen devrimci tutsaklar için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı ve hazırladığımız ortak Almanca açıklama okundu. Eylem, atılan sloganlarla son buldu.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR
TESLİM ALINAMAZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR!
ZAFERE KADAR DEVİRİM!**

Frankfurt Mücadele Birliği

DÜNYA ŞAİRİ NAZIM'I ANLATACAĞIZ HERKESE

"1902'de doğdum / doğduğum şehre dönmedim bir daha / geriye dönmeği sevmem / üç yaşında Halep'te paşa torunluğu ettim / on dokuzumda Moskova'da komünist üniversite öğrenciliği / kırk dokuzumda yine Moskova'da Tseka-Parti konukluğu / ve on dördümden beri şairlik ederim (...) yazılarım otuz kırk dilde basılır / Türkiye'mde Türkçemle yasak" diye anlatıyor Nazım usta kendisini; başkalarının kendini tarifine meydan bırakmadan...

Bize, ve tüm dünya emekçi halklarına da onu böyle anmak düşüyor. O'nu tanıyoruz ve dünyanın en önde gelen partili sanatçıların adının yanında anıyoruz adını. O kendine, "vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan / ben vatan hainiyim" diyor. Biz ona "Dünya Şairi Nazım" diyoruz. "Komünist Şair" diyoruz. "Partili Sanatçı" diyoruz. Anlatılanlar O'nu ne kadar anlatıyor bize...

Onu en iyi şiirleri anlatıyor. Benerci anlatıyor, Tanya anlatıyor, Taranta Babu anlatıyor, Kız Çocuğu anlatıyor, Hürriyet Kavgası, Güneşin Sofrasında Söylenen Türkü anlatıyor. Berkley, Açlık Ordusu Yürüyor, Bulutlar Adam Öldürmesin, Memleketimden İnsan Manzaraları anlatıyor. Fazla söze gerek yok...

Hani 150 yıl öncesinden söylüyor ya

Komünist Manifesto; "Burjuvazi, şimdiye dek saygı duyulan ve saygılı bir korkuyla bakılan bütün mesleklerin halelerini söküp attı. Doktoru, avukatı, rahibi, şairi, bilim adamını kendi ücretli emekçisi durumuna getirdi. Burjuvazi, aile ilişkisindeki duygusal peçeyi yırtıp attı ve bunu salt bir para ilişkisine indirgedi" diye... Bu çürümüş sistem, artık Nazım dahil, paraya dönüştürebileceği her değeri metalaştırdı... Nazım okumak istiyorsanız eğer, parasını ödeyeceksiniz tekellere... Dünya şairini tanımak istiyorsanız, parasını ödeyeceksiniz... Neden? Yapı Kredi Yayınları, bastırmış parasını ve almış 2038 yılına kadar Nazım'ın tüm eserlerinin telif hakkını... Eğer 2038 senesinden önce okuyacaksınız Nazım'dan bir şiir... Ödeyeceksiniz parasını.

Ne demişti Nazım bize... "Yazın üç süttün üstüne kapkara haykıran puntolarla: Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ..."

Ve biz de diyeceğiz ki, "vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan / ben vatan hainiyim."

Ve her gittiğimiz yerde okuyacağız O'nu, O'nun şiirlerini... Herkese anlatacağız Nazım'ı, Nazım'ı herkes anlayacak... Ve herkes, kendini "dostların arasında, güneşin sofrasında" hissettiği zaman, güleceğiz bugünlere...□

MİT'İN DERDİ

Devletin kara kutusu MİT'in müsteşarı bir konuştu, kulaklara kar suyunu, kafalara tilkiyi soktu. Öyle ya, adı üstünde, Milli İstihbaratın başındaki adam bir şey diyorsa, vardır bunun ardında bir çapanoğlu.

Herkesi böyle düşünmesini istiyorlar ya; müsteşar efendinin kelamından parıldayan bir sihir bulunamayınca, yani hemen herkesin bildiği, ya da bir köşesinden çekiştirip istediği yere götürebildiği yusuvarlak laf salatası karşısında, "Bu bayat lapa niye çiğneniyor?" sorusu ister istemez akıllara takıldı.

Gerçekten de, müsteşar efendinin sözlerinde yeni bir şey yok. Ne demiş: ulus devletler küresel ekonomik güç karşısında tehlikede... İyi ama bu sözleri biz son zamanlarda Cumhurbaşkanı ne zaman bir şeyler söylese, ya da kuvvet komutanları üzerlerine ne zaman bir kamera çevrilse (Fener-Beşiktaş meselesinden arta kalan dakikalarda) duymadık mı? Müsteşar efendinin "Seyretmeyelim, atak davranalım" mealindeki sözleri de aynı ölçüde tanıdık. Geçen yıl Büyükanıt'a yönelik BOP'u nasıl değerlendirdiği sorusuna, "Yeni bir düzenin kuruluşunu seyretmektense, onu şekillendirmeye katılırım" cevabı hala akıllarda. Müsteşar efendiyle karşılaştırıldığında, daha bir yukarıdan seslendirilen aynı düşünceler, o dönemde bu denli tartışma konusu olmamıştı. Ne de olsa o tarihlere teknelci sermayenin AB'ye tam üyelik gibi bir "stratejik misyonu" vardı. Kafalar bu güzel hayallerle dolu olduğu için "ulus devleti yedirmeyiz" sözleri, müstehzi bir gülümsemeye karşılıyordu.

Bir Millî Dava Arayışı

Çok değil, iki ay önce AB, Türkiye ile yürüttüğü üyelik müzakerelerini dondurduğunu açıkladı. Bütün yorumlar, AB'nin artık Türkiye'yi istemediği noktasında birleşiyordu. Türk teknelci sermayesi, gözüne araba farı tutulmuş tavşan gibi kaldı. AB'ye üyelik yolunun sadece dikenli değil, aynı zamanda imkansız olduğunu yavaş yavaş sindirmeye çalıştı. En başta, gelişen devrimi engellemek için arzulanan AB üyeliği, içeride ekonomik ve siyasi güç dengelerini kuran bir "stratejik vizyon" haline almıştı. Teknelci sermaye, bir boşlukta kulaç atıyordu, "strateji" tenceresinin içi birdenbire boşalmıştı.

Böylesi bir boşluk, teknelci egemenlik için, hayra alamet değil. On yıllar boyu süren politik baskılardan, sefalet ve işsizlikten bunalan milyonlarca emekçiye, AB üyeliğiyle gelecek refah rüyalarını gördürmek, bu sayede genel bir ayaklanmayı önlemek, öyle sanıldığı kadar kolay olmamıştı. Eğer ortalama sol hareket, reformizm ve UKH politikalarını burju-

vaziyle uzlaşmaya dayandırmış olmasalardı, milyonlarca emekçinin AB hayallerine ikna edilmesi kuşkusuz çok daha zor olacaktı. Ne yazık ki tekellerin politik çevirme hareketi başarı kazanmış, ortalama sol hareketin bütün faaliyetlerini yasadıkları "hak ve özgürlük" söylemlerinin, "Kopenhag kriterleri" söylemiyle altı boşaltılmıştı. Oysa şimdi, milyonları oyalayacak bir AB perspektifi kalmamıştı. Bu durum, sadece devrim karşısında değil, burjuvazinin iç dengelerinde de bozulma anlamına geliyordu. "Strateji" tenceresinin biran önce dolması gerekliydi.

MİT, tencereye ilk çakılı yuvarlayacak bir kurum için, iyi bir seçimdi. Kimseye siyasi polemik şansı tanıımıyordu. Ayrıca, "istihbaratçı bunlar vardır bildikleri" spotu altında, herkese serbest atış imkanı da sağlıyordu. Müsteşar beyin yuvarladığı küçük, şekilsiz çakıl, boş tencerede iyi ses getirmişti.

Madem ki AB üyeliği olmuyordu. Türkiye'nin bekleyip görme lüksü olamazdı. Müsteşar efendinin dikkat çektiği en önemli nokta bu. Peki ama "yeni stratejik vizyon" ne olacaktı? Bunun cevabı, konuşmanın içinde yok. Yalnızca imalar var.

Söz konusu imaların en güçlüsü, "AB'ye giremiyorsak, Irak'a girelim" önerisidir. Sanırız yeni bir "Kıbrıs davası" doğuyor. Adına herhalde "Kerkük davası" denecek. Tabii, çorak arazilerle dolu "yavru vatan"dan çok daha fazla göz kamaştırıcı, fena halde ağız sulandırıcı bir "millî dava" bu. Hem, emekçileri boş hayallere sürüklemek açısından, AB hayallerinden aşağı kalmıyor. Kerkük'ün barındırdığı 1.5 trilyon dolarlık petrol rezervi ve senede 18 milyar dolarlık ihracat imkanı, bu hayalleri beslemeye yeter. Emperyalist dünya ve işbirlikçi teknelcilik tarafından sürekli dışlanan ve aşağılanan bir kalabalığa, "işe yarar bir zafer" tadı aldırarak hamsesi bol, şovenizm kıvamı koyu, akan kanın petrolle takas edileceği karlı bir "dava". Bu bir "millî dava" haline getirilebilirse, devrimin baskısından bir süreliğine kurtulma şansı bile var. Nasıl ki Kıbrıs hareketinin gerçekleştiği 70'li yıllarda, "Edirne'den çıktım mı, altı saatte Selanik, 12 saatte Atina" zevzekliğiyle beslenen şovenizm, devrimin etkisini kırmakta kullanıldıysa, aynı şey neden söz konusu olmasın? Teknelci

sermaye için, her açıdan “vaadi bol” bir dava!!

Niyet Ve Akıbet

MİT müsteşarı açıklamalarını, Saddam'ın idamının yarattığı sersemletici rüzgarın henüz dinmediği bir dönemde yaptı. Bu idam, Irak'ı birarada tutan iplerin ABD tarafından bir bir koparılacağına en güçlü işareti oldu. Bugüne dek Türkiye'yi en çok Irak'ın parçalanması, ama ondan da çok, elinde Kerkük'ü tutan bir Kürt devleti ihtimali endişelendiriyordu. Ortada yalnızca bir “olasılık” olduğu sürece, Türkiye “bekle gör” tavrına girebiliyordu. Saddam'ın idamı, bu olasılığı bir zorunluluk haline getirecek olaylar zincirini başlatınca, “Kerkük davası” strateji boşluğunu dolduracak bir numaralı aday durumuna yükseliverdi.

90'lı yılların ilk yarısı “Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türk dünyası” stratejisiyle geçmişti. Sonra bunun yerini AB'ye giriş aldı. Şimdi de Kerkük. Olmayacak duaya amin demek, tekeli sermayenin özgün karakterinden biri olsa gerek. Gözü karartıp Kerkük'e dalma hedefinin epey pahalıya patlayacağı daha şimdiden ortaya çıkmış durumda. Üstelik, Türkiye'nin ekonomik ve politik koşulları düşünülürse, kaldırılmayacak kadar ağır bir bedel.

Adı şimdiden Irak kasabına çıkan Bush'un açıkladığı yeni planda Türkiye'ye hemen hiç bir yer olmadığı anlaşılıyor. Ve aynı gün ABD'nin Irak büyük elçisi Zalmay Halilzad, Kerkük konusunda Türkiye'nin söylediklerinin “Irak'ın içiş-

lerine karışmak” olduğunu söyledi. Böylece ABD, en azından şimdilik, Kerkük yolunu kapatmış bulunuyor. Irak'taki petrole el koymaya hazırlanan Exxon-Shell gibi şirketlerin güvenliğinde bir sorun yaşanırsa, belki o zaman Türkiye'ye Kerkük yolları görünür.

Türkiye'nin Kerkük heveslerinin önündeki diğer ciddi engel, Güney Kürdistan halkıdır. Böyle bir hareket Türkiye'yi bir hamlede işgalci koalisyonun arasına katmakla kalmaz, Kürt halkını da işgale karşı savaşanlar safına sürükler. Dahası, UKH bir anda, hem güney hem de kuzeyde Kürt halkının ulusal çıkarlarının biricik temsilcisi olarak yükselir.

Kerkük üzerinde hak iddiasında bulunan, yalnızca Türkiye değil. Bu petrol zengini kente Araplar da sahip çıkıyorlar. Eğer Türkiye bir şekilde ABD'nin desteğini alıp Kerkük'ü işgal etse bile, bu kez karşısında Suudi Arabistan ve Mısır gibi Arap ülkelerini bulacaktır. Ortadoğu Arap devletleriyle yüksek meblağlı bir ticari faaliyet ve mali ilişkiler yürüten Türkiye için bu durum, en başta büyük ekonomik riskler içeriyor.

Müsteşar efendinin imaları ve diğer yöneticilerin dile getirdikleri niyetleri bir kenara bırakılacak olursa, gerçekte Kerkük konusunda Türkiye'nin eli kolu bağlı durumdadır. Ya bütün riskleri göze alıp, Kerkük'ün işgaline girişecektir ya da Güney federasyonu ile ilişkileri sıkılaştırıp en azından kendine yönelen tehdidi minimum düzeye indirmeye çalışacaktır. Birinci yol, Türkiye'yi sonu belirsiz ve koca bir fiyaskoyla sonuçlanma ihtimali büyük bir maceraya atarken; ikinci yol ise onu, Kürt sorunundaki katı tutumunu yumuşatmaya zorluyor. Her iki durumda, hali hazırda derin bir siyasi kriz içinde bulunan tekeli sermayenin üzerinde durduğu bıçak sırtı dengeleri altüst etmeye yeter. Ve kuşkusuz Türkiye, bu seçimi yapmakta hiç özgür değil. ABD'nin niyet ve eğilimleri, her zaman olduğu gibi bu konuda da ağır basacak ve Türkiye'nin yönünü belirleyecek.

Pentagon'un sesi gazeteci Yasemin Çongar, geçen yıl ABD-Türkiye ilişkilerinin çok önemli bir dönemece girdiğini söylerken, “Türkiye'nin yapısını ve kimliğini doğrudan ilgilendiren meseleler”in masada olduğunu haber veriyordu. Yine aynı yazar, Irak Çalışma Grubu'nun hazırladığı rapordan sevinçli sonuçlar çıkartmakla acele eden Türkiye'yi uyarılmış ve hemen “Irak'taki Kürdistan özerk bölgesinin geçici olmadığını kabullenip” ilişkileri sıkılaştırmayı önermişti. Pentagon'un sesi olarak görülen bir yazarın kaleminden çıkan bu ifadeler, ABD'nin Türkiye'yi hangi seçime zorlayacağını da açığa vuruyor.

Şu bir gerçek, Türkiye'nin tekeli sermayesi “kabusların anası”nı yaşıyor şu an. Türkiye'nin ABD yönelimini kendi lehine çevirmek için, elinde kalan tek şansı, 3. Dünya savaşına tam bağımlı bir müttefik olarak gözü kapalı dalmaktır. Bu derin dalışta Kerkük yolu kapalı görünüyor. Öyleyse, asıl istikameti, Afganistan, Somali, ya da belki Sudan, yani ABD nereye isterse, oraya...□

Böylesi bir boşluk, tekeli egemenlik için, hayra alamet değil. On yıllar boyu süren politik baskılardan, sefalet ve işsizlikten bunalan milyonlarca emekçiye, AB üyeliğiyle gelecek refah rüyalarını gördürmek, bu sayede genel bir ayaklanmayı önlemek, öyle sandığı kadar kolay olmamıştı. Eğer ortalama sol hareket, reformizm ve UKH politikalarını burjuvaziyle uzlaşmaya dayandırmış olmasalardı, milyonlarca emekçinin AB hayallerine ikna edilmesi kuşkusuz çok daha zor olacaktı. Ne yazık ki tekelin politik çevirme hareketi başarı kazanmış, ortalama sol hareketin bütün faaliyetlerini yasladıkları “hak ve özgürlük” söylemlerinin, “Kopenhag kriterleri” söylemiyle altı boşa ltuşmuştu. Oysa şimdi, milyonları oyalayacak bir AB perspektifi kalmamıştı. Bu durum, sadece devrim karşısında değil, burjuvazinin iç dengelerinde de bozulma anlamına geliyordu. “Strateji” tenceresinin bir an önce dolması gerektiği.

LATİN AMERİKA'DA DE

Bütün bir emperyalist haydutlar takımı oturmuş bir insanın ölümünü bekliyorlar. Umutlarını, yazgılarını, bütün bir toplumsal sistemin geleceğini bir insanın ölümüne bağlamışlar. Tarihsel-toplumsal bir sistemin temsilcileri için bundan daha aciz bir durum tasavvur edilebilir mi hiç! Dünyanın “efendisi” olduklarını ve sonsuz ömürleri olduğunu sanan şu haydutlar takımının düştüğü umutsuz duruma bakın! Bu akbabalar sürüsünün ölümünü dört gözle bekledikleri kişi Fidel’dir. Küba halkının, Latin Amerika halklarının, dünyanın ezilen bütün halklarının Fidel’i..

Eteklerinde ziller, ellerinde kınalar hazır vaziyette, akbabalar gibi beklemeleleri sadece darkafalıkları ya da sığıllıklarla açıklanabilir mi? Elbette açıklanamaz. Tarihsel anlamda emperyalist-kapitalist sistem yolun sonuna gelmiş olmakla birlikte emperyalist efendiler bu insanlık-dışı sistemi bir gün daha fazla yaşatma umutlarını hiç bir zaman ne yitirdiler ne de yitirecekler. Aksine, onlar ezilen-sömürülen halkların kanını kurutan bu barbarlık sistemini ayakta tutmak için her türlü çılgınlığı yapmaya, her türlü cinayeti işlemeye hazırlar. Fidel’e, Fidel’in Küba’ya yaklaşımları bunun kanıtıdır.

Onlar Fidel’de, Fidel’in şahsında ne görüyorlar? Komünizmi. Fidel’i hayal ettikleri zaman komünizm hayaletini; emperyalist-kapitalist sistemin sonunu görüyorlar. Öyleyse, Fidel’in ölümünde komünizmin ölümünü; Fidel’e karşı mücadelede komünizmle mücadeleyi görüyorlar. Karşı devrimin ileri karakolu, dünya gericiğinin kalesi durumundaki ABD emperyalizmi, komünizme karşı savaşını Fidel’e karşı savaş; Fidel’in Küba’ya karşı savaş biçiminde yürütüyor. Ne zavallı bir çaba ve ne zavallı bir düşünce! Bu denli sığ ve dar kafalı olabil-

mek için umutsuz bir davayı sürdürme sorumluluğunu omuzlarına almış olmak gerekir herhalde. Başta ABD olmak üzere bütün emperyalistlerin durumu, ne bir eksik ne bir fazla, tastamam budur. Emperyalist haydutlar topluluğu, miadı dolmuş, bu yüzden insanlığa büyük acılar çektirmekten başka bir işe yaramayan kapitalizmi yaşatmak gibi umutsuz bir çaba içindedir. Ahmaklık derecesindeki darkafalılıklarının kaynağı işte bu umutsuz durumdur.

Yine de, onların Fidel’e karşı duygu, düşünce, beklenti ve eylemlerinin tümünden anlamsız olduğunu düşünmek mümkün mü? Hayır, böyle düşünülemez. Bir devrim, bir toplumsal sistem kişilere bağlı değil. Bu doğru. Tarihin sınıf savaşım tarihi olduğu ve tarihin büyük halk kitleleri tarafından yapıldığı da bir o kadar doğru. Ama bu doğrular belli koşullar altında tarihte bireyin etkin bir rol oynadığı gerçeğini ne ortadan kaldırır ne de değiştirir. Aksine, her büyük çağ kendi kahramanlarına ihtiyaç duyar ve şayet onları hazır bulmazsa, kendisi yaratır. Böyle kişilikler tarihin akışında hızlandırıcı ya da yavaşlatıcı etkide bulunurlar; bazen de olayların akışını tümünden değiştirirler. Fidel’in böyle bir kişilik olduğundan kimsenin şüphesi yok.

Küba Devriminin zafere taşınmasında ve sosyalist düzenin inşa edilmesinde Fidel’in oynadığı etkin rol biliniyor. Bu konuda bir şey söylemeye gerek yok. Fidel’in, tarihsel olayların akışını nasıl değiştirdiğine dair son bir örnek Hugo Chavez’e yönelik gerici-faşist darbenin önlenmesinde oynadığı roldür. Bu konuyu “Fidel ile 100 Saat” adlı kitabında anlatan yazar Ignacio Ramonet, Fidel’in kendisine darbe sırasında Chavez’i aradığını ve “kendini öldürme Hugo. Tek başına olan Allende’nin yaptığını yapma. Ordunun çoğunluğu senin arkanda.

Vazgeçme. İstifa etme” dediğini; arkasından Küba Dışişleri Bakanı Felipe Perez Roque’e Venezuela’ya Chavez’i kurtarmak üzere gönderdiğini; Chavez yanlısı bir general ile bağlantı kurarak “Chavez’i kurtarmak üzere asker göndermesini istediğini” aktarır. Yazarın aktardığına göre Fidel, bütün bu süreci anı anına takip eder ve deneyimleriyle devrimci güçleri yönlendirir. Fidel’in bu çabalarının Chavez’in kurtarılmasında ve tekrar göreve getirilmesinde çok etkili olduğunu belirtmeye gerek yok.

Fidel ve Küba, emperyalizme ve kapitalizme karşı çetin bir savaş yürüten dünya halklarının en zor koşullarda yöntemlerini bulmak için gözlerini çevirdikleri bir kutup yıldızıdır. Küba ve Fidel, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşta ezilen, sömürülen dünya halklarının ilham kaynağı, devrimci kalesidir. Başta Latin Amerika halkları olmak üzere, dünyanın bütün ezilen, sömürülen halkları Küba’ya bakarak kendi geleceklerini, kendi kurtuluşlarını görüyorlar.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar emperyalizme ve kapitalizme karşı dünyanın dört bir tarafında ayaklanma başlatmış durumdadır. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşta dünyanın özellikle iki temel bölgesi, Ortadoğu ile Latin Amerika öne çıkmaktadır. Irak’ın işgali ve işgale karşı yükselen direniş, Filistin Devrimi, Lübnan’daki gelişmeler nedeniyle bütün dikkatler Ortadoğu’ya çevrilmişken Latin Amerika halkları emperyalist-kapitalist sisteme yıkıcı darbeyi vuracak ayaklanmayı hızla geliştiriyorlar. Venezuela, Bolivya, Nikaragua, Ekvator, Meksika ve daha pek çok ülkenin emekçi sınıfları arasında anti-emperyalist, anti-kapitalist devrimci bir rüzgar esiyor. Bütün bir kıta emekçi sınıfların değişik devrimci eylem biçimleriyle sarılıyor.

Oysa çok değil, daha 90’lı yılların

bir ordu gibi Taksim Meydanı'na akan işçiler, onların kararlı, coşkulu adımları, Taksim Meydanı'na kucak açmış AKM'nin duvarındaki dev işçi pankartı artık daha fazla somutlanmıştı belleklerde. Ete kemiğe bürünmüştü.

Konferansın en genç üyelerinden olan İlayda ise, çizdiği resmin sunumunu yaptı. Akşam saatine gelindiğinde, yol yorgunu olan katılımcılar, günün yorgunluğuyla, artık dinlenmeye çekildiler. Ama sohbetlerin ardı arkası kesilmedi. Her bir köşede, bir grup yoğun bir sohbetteydi.

İkinci gün kahvaltı ile başladı. Ardından, sosyalist ülke deneyimleri için yapılan araştırmaların sunumları için toplantıya geçildi. Sovyetler Birliği ile başlayan sunumları, sırasıyla Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Bulgaristan, Sosyalist Küba takip etti. Sunumların arasına, hazırlanan sanat eseri tanıtımları eklendi. Ülkü, Elhamra adlı eserin sunumunu yaparak, gitarda yaratılan bir devrimi bize ulaştırmış oldu. Sunumun ardından, Elhamra'yı dinledik. Antep'ten katılanlar ise, bir ses dinlettiler ve bu sesin ne olduğunu sordular herkese... Karanlığın içinden çın, çın, çın diye ses yükseldi... Tahminler doğrudu, bakırcıların çekiç sesleri yükselen. Ardın-

dan görüntü geldi. Bakır işleyen işçiler, el emeğinin müziğini yapıyorlardı. Ve bir örnek de bize göndermişlerdi.

İkinci gün, Emeğe Ezgi'nin dinletisi ile sonlandırıldı. Emeğe Ezgi, yaptığı programla büyük beğeni topladı. Şair Ruhan Mavruk, Atilla Oğuz ve Şiir atölyesinin diğer üyeleri, birer şiirle katıldı etkinliğe. İzmir Ayışığı, tek kişilik bir oyunla sanat eserini sundu. Ulrike Mainhof adlı oyunu, tüm Ö-

lüm Orucu savaşçılarına ve şu anda Ölüm Orucunda olan Behiç Aşçı ve diğer arkadaşlar için oynadılar. Ardından ön salona geçildi. Şarkılar, türkülerle dopdolu bir gece geçirildi.

Pazar gününe gelindiğinde, artık sona da yaklaşmıştı. Aslında ikinci gün tamamlanması gereken devrim deneyimleri, üçüncü güne de sarktı. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Çin Halk Cumhuriyeti ile ilgili sunumlar yoğun tartışmalarla verimli geçti. Özellikle devrim olgusuna nasıl yaklaşılması gerektiği vurgusu önemliydi.

Artık sona doğru gelinmişti. Öneri ve eleştiriler bölümüne geçildi. Karşılıklı yoğun tartışmaların ardından, Ana Konferans'ın tarihi 12-13-14-15 Temmuz olarak belirlendi. Sosyalizm Projesi için yeni bir görev dağılımı yapıldı. 1 Mayıs Kampanyası için bir dizi program çıkarıldı. 6 Mayıs'ta Denizlerin anması için yapılacaklar öneri düzeyinde sunuldu.

Geç saatlere kadar süren bu oturumun ardından Ara Konferans sonlandırıldı. Herkes yeniden kendi çalışmalarına dönmek için yollara koyuldu.

Ayışığı Sanat Merkezi

VRİM RÜZGARARI ESİYOR

başında Latin Amerikalı devrimci örgütler birer birer devrimci hedeflerinden ve devrimci mücadele biçimlerinden vazgeçerlerken emperyalistler bu kıtada kesin ve ebedi bir zafer kazandıklarına inanıyorlardı. Nasıl inanmasınlar! Düne kadar düzene karşı silahlı mücadele yürüten örgütler birbiri peşi sıra amaçlarından, hedeflerinden vazgeçerek düzen içi bir konuma çekilmişlerdi. Devrimci mücadele biçimleriyle iktidarı ele geçirmenin eşliğine kadar gelmiş örgütler aniden çark ederek parlamenter mücadelenin “faziletleri”ni keşfetmişlerdi. İşte devrim yenilmişti! Sadece devrim mi? Sosyalizm de yenilmişti! Kapitalizmin kötü yanları muhakkak vardı ama hem bunlar düzeltilebilirdi, hem de kapitalizmin alternatifinin olmadığı ortaya çıkmıştı! Emperyalistlerin kapitalizmin ölümsüzlüğünü ilan etmeleri için daha ne gerek-sindi! Üstelik o sıralar sosyalist ülkeler teker teker dağılıyor; dünyanın bütün reformistleri koro halinde, devrim için değil reformlar için mücadele etmek gerektiğini; sosyalizmin zamanının gelmediğinin ortaya çıktığını vaaz ediyorlardı.

İşte bu karşı-devrimci rüzgarların ortasında Küba’dan yükselen bir ses devrim ateşinin sönmediğini ve sönmeyeceğini dünyaya haykırıyordu. Fidel, 1990’da Küba halkına ve dünyaya şöyle sesleniyordu: “Bugün Lenin’i konuşmaktan ve onu övmekten utanmadık. Diğerlerinin parklardan ve caddelerden Lenin ismini kaldırmaya çalıştıkları, Marx ve Engels heykellerini yıktıkları dönemde biz mermerden, bronzdan ya da çelikten değil, devrimci bir yönelişle, kahramanlığımızla, devrime inancımızla Marksizm-Leninizm, sosyalizm ve komünizmin bayrağını yükselterek yenilerini yapmaya devam edeceğiz. ...Evet bazı devrimci değişiklikler yapacağız, her zamankinden daha devrimci olacağız, çünkü henüz istediğimiz düzeyde devrimci değiliz.” Küba’da alınacak reform kararları

yla sosyalizmin yıkılacağı günü ellerini ovuşturarak bekleyenlere ise Fidel şu tokat gibi yanıtı veriyordu: “Reform mu? Bir devrim tarihin kaydettiği en mükemmel reformdur çünkü her şeyi toptan değiştirir. Kapitalist burjuva reformlar mı? Hayır. Neo-liberal reformlar mı? Hayır. Herkes bilmelidir ki, bu devrim bir milim gerilemeyecektir”

Kısa süren bu karşı devrimci rüzgar dindikten, ortalık durulduktan sonra kapitalizmin baskı ve sömürsü altında cehennem azabı çeken emekçi halklar gözlerini tekrar Küba’da yanan devrim ve komünizm ateşine çevirdiler. Emperyalizmin kalbine ince bir hançer gibi saplanmış bu adada insanlar mutlu ve özgür yaşıyorlardı. Emperyalizmin bütün karamalarına rağmen bu ada halkı sosyalizme ısrar ediyor; sahip olduğu değerlere ve liderine kıskançlıkla sahip çıkıyordu. Bundan sonra, Küba’da yanan devrim ve komünizm ateşi önce Latin Amerika’yı arkasından bütün dünyayı ısıtmaya başladı. Baskı ve sömürden kurtuluş yolu arayan halklar yüzlerini Küba’ya çevirdiler.

Latin Amerika’da yenilen devrim değildi. Orada yenilen, bir devrim mücadelesini sonuna kadar götürme yeteneğini hiç bir zaman gösterememiş olan küçük burjuva devrimci örgütlerdi. Onların yenilgisi emekçi sınıfları büyük devrimci eylemlere iten maddi koşulların ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine, kapitalizmin kendisi bu maddi koşulları her gün, her saat daha güçlü şekilde üretiyor. Kapitalist üretimin sonuçları ve uzlaşmaz sınıf çelişkileri çok geçmeden büyük emekçi kitleleri tekrar sokağa dökmeye başladı. Devrimci kitle eylemleri, ayaklanmalar, isyanlar birbiri izlemeye başladı. Önce Arjantin, arkasından Bolivya, Ekvator ve diğer Latin Amerika ülkeleri.. Bütün Latin Amerika kıtasında devrimci bir fırtına esmeye başladı.

Bütün kıtayı boydan boya kesen bu devrimci fırtınanın geçmişin basit bir tekrarı, dolayısıyla akıbetinin de geçmişteki gibi olacağını; yani büyük devrimci sonuçlara yol açmadan sönüp gideceğini düşünenler varsa böylelerinin fena halde yanlış olduklarını söylemeliyiz. Hiç bir şey geçmişin basit bir tekrarı biçiminde cereyan etmiyor, etmez. Tarih bir çember üzerinde dönen olaylar dizisi biçiminde gelişmiyor. Aksine, bugünkü tarihsel hareket geçmişin bütün birikimlerini arkasına alarak ileriye doğru akıyor. Dolayısıyla, sonuçları da geçmişteki hareketlerin sonuçlarından çok daha farklı, kapitalizm açısından çok daha yıkıcı olacak. Latin Amerika halklarının bugün devrimci kitle eylemleri, isyanlar, ayaklanmalar biçiminde ortaya çıkan tarihsel hareketi devrime ve komünizme akıyor.

Şüphesiz, bu hareketin bugünden yarına devrim ve komünizm hedefine ulaşacağını kimse söyleyemez. Emperyalizm, arka bahçesi olarak gördüğü bu kıtadan, en umutsuz çarpışmalara, en kanlı savaflara başvurmadan; bu çarpışma ve savaflarda en ağır yenilgilere uğramadan çekilip gitmeyecektir. Bu anlamda Latin Amerika halklarını -diğer bütün halkları olduğu gibi- zorlu bir süreç bekliyor. Ama önemli olan devrimci bir sürecin başlamasıdır ve bu süreç bugünden başlamıştır. Venezuela’da, Bolivya’da ve daha pek çok Latin Amerika ülkesinde emekçi halklar sosyalizme olan yönelimlerini çok çeşitli biçimlerde ortaya koyuyorlar. Devrimci kitle eylemleri, ayaklanmalar, isyanlar, gerilla mücadeleleri sonucu Latin Amerika kıtası şimdiden dünyanın en özgür alanlarından biri haline gelmiş bulunuyor. Büyük mücadelelerle elde edilen bu demokratik ortam proletaryanın emperyalizme ve kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesine büyük kolaylıklar sağlıyor. Devrimci proletarya yürümeye başladığı bu yoldan sosyalizme mutlaka varacaktır. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYÖR

"...İnsanlar ölmeyi bildiği sürece özgürlük yok olmaz olmaz." İnsanları böyle bir sevdadan bu güne kadar ne zindanlar, baskılar, zorbalara ne de tarih boyunca var olmuş sömürücü toplumlar vazgeçirebilmiştir. Spartaküs'ün köle ayaklanması, göğü titreten Paris Komünarları, Moskova önündeki yiğit Sovyet partizanları ve bugün de Nazi icadı F tiplerinde hayranlık verici kararlılıklarıyla devrimci tutsaklar. Hepsi aynı sevdaya tutulmuş ve o sevdada uğruna tereddütsüz bir feda ruhu ile sırasını beklemektedirler. Nedir onları böylesine eşitsiz koşullara rağmen ölümüne mücadele etmeye iten şey. "Özgürlük". Binlerce yıllık insanlık tarihi böylesine kahramanları hep taşımıştır bünyesinde.

Devrimci tutsaklar böylesine onurlu geçmişlerinin verdiği güçle ve devrimine olan inançlarıyla ölüm orucu eylemlerini sürdürüyorlar. Devrimi gün be gün eriyen bedenleriyle besleyen ölüm o-

rucu savaşçıları devrimin güçlü bir dinamiği olmaya devam ediyor.

Direnış evinde Ölüm Orucu eylemini kararlılıkla sürdüren Behiç Aşçı 19 Ocak itibarıyla eyleminin 290. gününde. Yine Adana'daki direniş evinde eylemini kararlılıkla sürdüren Gülcan Gürroğlu ise 19 Ocak itibarıyla eyleminin 259. gününde, kaçırıldığı ve zorla tutulduğu hastanede ölüm orucu eylemini sürdüren Sevgi Saymaz ise 19 Ocak itibarıyla eyleminin 267. gününde yoluna kararlılıkla devam ediyor.

Ölüm Orucu eylemi devrimi besliyor ve bütün iktidarın emeğin olduğu, zaferimizi kutlayacağımız ana dek devrimi beslemeye devam edecek.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

BEHİÇ AŞÇI YALNIZ DEĞİLDİR

Süren Ölüm Orucularına dikkat çekmek ve Ölüm Orucu savaşçıların taleplerinin kabul edilmesi için, Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından 10 Ocak akşamı saat 20.00'de bir basın açıklaması yapıldı.

Taksim Tramway Duranında yapılmak istenen basın açıklaması için, ellerinde meşaleler,

Behiç AŞÇI, Gülcan GÖRÜROĞLU, Sevgi SAYMAZ'ın resimleri ile toplanan Haklar Ve Özgürlükler Cephesi üyeleri, burada yapacakları kısa bir açıklamanın ardından, Galatasaray Lisesi önüne yürüyeceklerini ve orada basın açıklamasını tamamlayacaklarını açıkladılar.

Okudukları açıklamada, "toplumun her kesiminin F tiplerine ve tecride karşı olduğu"nu belirterek, "Bugün halen tecridin kalkması talebiyle Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüroğlu Ölüm Orucunu sürdürüyor. Hepsinin sağlığı, kritik bir aşamada. Bakanlık elbette kendileriyle ilgili bir sorun yüzünden yaşamını ortaya koyan insanlardan sorumludur. Tutuklu yakınları, demokratik kitle örgütleri ve direniş sürdürenler, bu konunun muhatabıdır. Çözüm için somut adım, direnişçilerin Ölüm Orucunu bırakması değil, bakanlığın bir proje üretmesidir.

Bu artık zamanla yarışın da sonuna gelinmiş durumda. Saniyeler dahi önemli. Günler diymiyoruz, saatler diymiyoruz, saniyeler diyoruz. Bütün herkes saniyeleri sayıyor. Bir insan daha ölmesin diye sayıyoruz... Behiç için, Gülcan için, Sevgi için

sayıyoruz... Adalet Bakanı somut adım atmalı ve sorunu bir an önce çözüme kavuşturmalıdır" dediler. Bu sırada İstiklal Caddesi'nin girişi polis panzeri ve Çevik Kuvvet polisleri tarafından kapatıldı. Galatasaray Lisesi'ne yürüyerek burada basın açıklaması yapacak olan HÖC'lülere izin vermeyeceğini söyleyen Emniyet Müdürlüğü, dağılımlarını istedi. Galatasaray'a yürümeye kararlı olan HÖC'lülerle polis arasında uzun süren tartışmaların ardından yürümeye başlayan HÖC'lülere çevik kuvvet polisleri coplar ve gaz bombalarıyla saldırdı.

Çevik Kuvvet polislerinin saldırısı nedeniyle 6 kişi gözaltına alınırken, onlarca kişi de yaralandı. Grup Yorum elemanlarından İbrahim Gökçek'in ise bu saldırıda bacağı kırıldı. Buradan bir kez daha haykırıyoruz:

**ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARI
YALNIZ DEĞİLDİR!**

Tekirdağ F Tipi'nde Tutsaklar Saldırıya Uğradı

15 Ocak Pazartesi günü, Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Cezaevi'nde C Bloktaki kalan tutsaklar, saat 20.00'de yapılan sayım sırasında gardiyanların saldırısına uğradı. TKEP/L davasından yargılanmakta olan Feyzullah ERARSLAN'ın bulunduğu hücreye sayım için giren gardiyanlar, aynı hücrede bulunan Cem DİNÇ'e, "bacak bacak üstüne atarak oturduğu" gerekçesiyle saldırdılar. Limter-İş Sendikası Genel Başkanı olan Cem DİNÇ'e yapılan bu saldırıya müdahale eden Feyzullah ERARSLAN ve Halil DİNÇ de gardiyanlar tarafından darp edildiler.

16 Ocak günü Feyzullah ERARSLAN'ı ziyarete giden görüşüsünün aktardığı bilgiye göre, gardiyanların Cem DİNÇ'e saldırısına müdahale ettikleri için aynı hücrede kalan Feyzullah ERARSLAN ve Halil DİNÇ de fiziksel şiddete maruz kaldılar.

**BASKILAR, İŞKENCELER
BİZLERİ YILDIRAMAZ!
ZINDANLARI YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

ROSA, KARL...

ALMAN DEVRİMİNİN KARTALLARI...

*Yine buradayız...
Bir kez daha geldik...
Yine yanınızdayız,*

*Çıkınımızda Denizlerin selamı var...
Çıkınımızda 13 Mart Savaşçılarının selamı var...
Çıkınımızda Muratımızın, Sibelimizin, Aysunumuzun
sıcak soluğu var...
Bu sıcak solukla yürüyenlerin coşkusunu getirdik size*

*Ve sizin sesiniz ulaşıyor tüm dünyadaki sıcak soluklu
yürüyüşçülere...*

*Dalgalandan kızıl bayraklardasınız!
Emperyalist kapitalizme karşı ayaklanan onbinlerin
önünde siz varsınız
Ve size söz olsun ki bizler hep bu yürüyüşün bir
parçası olacağız...
Ve bıkmadan, ve yılmadan, sonuna kadar
haykıracağız!*

*Zafere Kadar Devrim!
Zafere Kadar Devrim!
Zafere Kadar Devrim!*

A lmanya’da her sene, komünist önderler, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i anmak için düzenlenen ve Avrupa’da düzenli olarak yapılan en büyük komünist aksiyon olarak bilinen yürüyüş ve anma etkinlikleri, 14 Ocak Pazar günü Berlin’de gerçekleştirildi. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da onbinler, komünist önderler için yapılmış olan anıta aktı. Yaşlısından gencine, binlerce insan bu etkinlikte bulundu.

Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı yürüyüş ve 70 bini aşkın insanın katıldığı anma etkinliklerine Almanya’dan bir çok parti ve örgütün yanı sıra, Avusturya ve Danimarka’dan da örgüt ve partiler katıldı. Eyleme, Türkiyeli devrimci grupların birçoğu da, geçmiş senelerdeki kadar yoğun olmasa da katılım sağladılar.

Bizler Almanya’dan leninistler olarak, her sene olduğu gibi, bu sene de yürüyüşteki yerimizi aldık. Üzerinde Karl ve Rosa’nın resmi ile Almanca “Zafere Kadar Devrim” sloganının yazılı olduğu pankartımızın arkasında kortejimizi oluşturduk.

Sabah saat 10.00’da Berlin’in Frankfurter Tor Meydanı’nda başlayan yürüyüş, yaklaşık iki buçuk saat sürerek, Anıt Mezarı’na sonlandı. Yürüyüş boyunca, attığımız sloganlar ve söylediğimiz marşlarla coşku yüksekti. Yürüyüşün sonunda Anıt Mezarı’nda kısa bir anma konuşması yaptık ve saygı duruşunda bulunduk. Ve bir kez daha, onlara, Alman Devriminin kartallarına, enternasyonal hareketin yiğit savaşçılara “Zafere Kadar Devrim” sözümüzü yineledik.

ZAFERE KADAR DEVRİM!

Almanya’dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

FİLİSTİN'DE İÇ SAVAŞ

Olayların gelişiminin Filistin'i bir iç savaşın eşğine getirdiğini konuya ilişkin daha önce yazdığımız yazılarda belirlemiştik. Son süreçte yaşananlar, öngörülerimizi doğrular nitelikte. İç savaşı bir süreç olarak ele aldığımızda göreceğiz ki Filistin'de bir iç savaş yaşanıyor.

Hamas'la El-Fetih arasında yaşanan çatışmalar iç savaşın yansımalarından sadece birisidir. Filistin'de Hamas, seçimler sonrası hükümet oldu ama iktidar olamadı. ABD ve İsrail, politikalarını daha çok Ebu Mazen (Mahmut Abbas) üzerinden yürüttükleri için şimdilik başka bir güce ihtiyaç duymuyorlar. Yoksa bu, ne Hamas anti-emperyalist olduğu için böyledir ne de anti-siyonist olduğu için. Hamas, İsrail'i tanımaya yeşil ışık yakmış olmasına rağmen şimdilik bir köşede bekletiliyor. Bu şekilde Filistin halkı da beklenti içinde bırakılmaya, kimi destekleyeceğini bilmeden devrimci duygulardan uzaklaştırılmaya çalışılıyor; ama bir devrim duygulardan önce nesnel gelişmelerin eseridir. Filistin halkı devrimci duygularını, İsrail siyonizmine ve emperyalizme karşı yarım asrı aşan mücadele ve savaşım içerisinde elde etti. Onun siyonizme ve emperyalizme karşı duyduğu nefret köklü nedenlere sahip. Bu nedenler ortadan kalkmadığı sürece Filistin'deki devrim ocağı da yanmaya devam edecek.

Şimdi Filistin halkı, artık ulusalcılık elbisesini de yırtmaya hazırlanıyor. Yıllar yılı mücadelede kendisine ayakbağı olan kendi burjuvazisine karşı da aynı kini ve öfkeyi duymaya başlıyor. Geline aşama bu noktayı çok açık ve net bir şekilde gösteriyor. Filistin'de burjuvazi alaşağı edilmeden özgürlük kazanılamayacaktır. Filistin işçi sınıfı ve emekçileri eninde sonunda kendi burjuvalarıyla bir savaşa tutuşmadan iktidar olamayacaklardır. Ve bugün onların sınıfsal çıkarlarını ne El-Fetih temsil ediyor ne de Hamas. Tam tersine her ikisi de, tabanlarından bağımsız olarak burjuvaziyi temsil ediyorlar. Biri egemen olan burjuvaziyi diğeri egemen olamamış burjuvaziyi. Ortadoğu gezisine çıkmış olan Condoliza Rice'in Mahmut Abbas ile görüşüp kendileriyle görüşmemesine içerleyen Hamas yetkilileri hemen bir açıklama yapma gereği duydular.

Filistin'de Abbas, tarihin en uğursuz rollerinden birini oynuyor. ABD Dışişleri Bakanı, 14 Ocak'ta çıktığı Ortadoğu ge-

zisi sırasında görüştüğü İsrail Başbakanı Ehud Olmert'e Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas'ında katılacağı üçlü bir toplantı önerisinde(!) bulunuyor ve bu yönde bir karar alınıyor. Abbas'ın siyasi danışması ise bu yüce gönüllülüğe(!) hemen bir karşı jestle karşılık veriyor; herhangi bir Filistin-İsrail görüşmesine ABD'nin de katılmasından memnuniyet duyacaklarını söylüyor. Filistin'de yeni "yol haritası" şöyle çizilmiş görülüyor: Bir yandan Ebu Mazen erken seçim çağrısı yaparken, bir yandan da bu çağrıya icabet etmeyeceğini açıklayan Hamas'ı hükümeti feshetmekle tehdit ediyor. Bu açıklamaların hemen arkasından Filistin başbakanı Haniye'ye suikast girişiminde bulunuluyor. 15 Aralık'ta Refah sınır kapısında yanında yüklü bir miktar parayla Gazze'ye girmek isteyen Haniye'nin konvoyuna ateş açılıyor. İsrail aynı zamanda Haniye'nin elindeki paraya el koyuyor. İsrail savunma Bakanlığı ilk yaptığı açıklamada "Haniyenin vurulmamasına üzüldüğünü" söylüyor. Filistin hükümeti ise, Haniye'ye yönelik bu saldırının arkasında Abbas'ın Muhafız Birlikleri'nin olduğunu söylüyor. Böylece tablo tamamlanmış oluyor. Abbas'ın seçim çağrısının hükümete darbe girişimi anlamına geldiğini söyleyen Hamas'a sınır dışına taşarsa liderlerini bir daha canlı göremeyeceği uyarısı ABD, İsrail ve Abbas yönetimi tarafından yapılmış oluyor.

El-Fetih ile Hamas arasında en şiddetli çatışmalar Abbas'ın seçim açıklamasından sonra gelmişti. Filistin halkı, yeni bir seçimden çok, özgürleşmek istiyor. Ve her gün daha çok, özgürlüğünün önündeki esas engelin kendi burjuvaları olduğunu daha iyi anlıyor. Filistin halkı Arap burjuva gericiliğini aşmadan özgürlük yolunda gelişme kaydedemeyeceğini görüyor. Ve artık Filistin işçi ve emekçileri silahlarını kendi burjuvalarına karşı da çevirmeye başlıyorlar. Bu elbette yıllar yılı İsrail siyonizmi ve emperyalizme karşı savaş içinde olan Filistin halkını çok zorlayacaktır. Elbette bu iç savaş kendi içinde bir çok eksiklik ve hatayı barındırır ama eninde sonunda Filistin halkını özgürleştirecektir. Günümüzde artık hiç bir halk, kendi burjuvazisine karşı savaşmadan özgürleşemez. Filistin halkı bu gerçeği en çok anlayan halklardan biri olduğunu her gün biraz daha gösteriyor. □

KAPİTALİST KIYAMET

“Eğer hükümetler ve bilim insanları, diyor fizikçi Stephen Hawking, nükleer silahların ortadan kaldırılması ve küresel ısınmanın önlenmesi için şimdi çare bulamazlarsa, büyük bir tehlike olduğunu görüyoruz. Saat şimdi gece yarısına 5 var.” Sembolik “kıyamet saati”, günümüz bilimcilerine göre korkunç sona iyice yaklaşıldığını işaret ediyor. Bilimciler, dünyamızı hızla kıyamete doğru yol aldığı konusunda hemfikir. Tehlike var mıdır, yok mudur diye bir tartışmayı hiçbir bilimci, ve aklı başında hiç kimse yapmıyor. Doğa ve insanlık çok büyük bir tehlike karşısındadır. Bu konuda insanlığın çok büyük bir bölümü hemfikir. Bunu ancak faşist Bush yönetimi gibi sermaye temsilcileri tartışmaya açabilir. Ve ancak onlar sanayideki atık gazların sera etkisi yarattığını ve bunların küresel ısınmaya yol açarak, büyük “doğal felaketlere” sebep olduğunu inkar edebilir!

Oysa yerküremiz uzun bir süredir tehlike sinyalleri veriyor. Sanayi devriminden bu yana geçen iki yüzyılda yeryüzü, tüm insanlığın tüm bir tarihi boyunca verdiği zarardan daha fazlasına maruz kaldı. Son iki yüzyılda dünya ormanlarının %40'ı yok edildi. Pek çok canlı türünün soyu tükendi. Çok daha fazlası soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya. “Türlerin yok oluş hızı son 65 milyon yılın en üst seviyesinde, bozulmamış ekosistemlerin son kalıntıları da ortadan kalktıkça yok oluşların sağanak gibi hızlanması ihtimali de var. Halihazırda yok oluş hızı ‘sınırlı’ yani doğal hızın 1000 katına ulaşmış durumda.” (Scientific American’dan aktaran J.B.Foster). Pek çok ekosistem bu süre zarfında geri döndürülemez zararlara uğradı. Ve insanlık, artık kendi ekosistemini de yönetme noktasına hızla sürükleniyor. Bilimcilerin “kıyamet saati” ile sembolik bir şekilde dikkat çekmek istedikleri nokta tam da burası.

Sadece nükleer silahlar değil sözkonusu olan. Kapitalizmin yarattığı kentleşme, başlı başına bir yıkımdır. Temiz su kaynaklarının korkunç tahribatı, doğal kaynakların inanılmaz bir hızla tüketilmesi, zehirli atıklarla bizzat toprağın kullanılmaz hale gelmesi, düzensiz avlanma ile besin kaynaklarının tükenme tehlikesinin başgöstermesi... Dünyamızı ve insanlığı bekleyen ürkütücü sonu gösteriyor. Tabii verili toplumsal sistem devam edecek olursa...

Bu gidişin gidiş olmadığı artık bellidir. Gözlerini bilerek gerçeklere kapatanlar dışında hemen herkes, insanlığın kaçınıl-

maz bir felakete doğru sürüklendiğini görüyor. Ve bu felaketin kaynağını da kavırıyor. Eskiden çevreciler, sorunun kaynağı konusunda suskun kalmayı yeğler, sadece yüzeyde kalan yarım önlemler uğruna mücadele etmeyi koyarlardı programlarına. Son dönemlerde bu tavrın değişmekte olduğu görülüyor. Felaket senaryoları yazıldıkça, bunlardan kurtuluş çabaları, değiştirme yolları daha etraflı tartışılır oldu. Ve “toplumsal değişim”, pek çok çevreci hareketin her geçen gün daha yüksek sesle dillendirdikleri bir istem haline geldi, geliyor. Ama bu “toplumsal değişim”, hala kapitalizm ufkunun ötesine taşabilmiş değil.

Çevreyi mahveden, doğayı yıkıma uğratan, kapitalist sanayileşmenin ta kendisidir. Engels, kapitalist sanayileşmenin işleyiş yasalarını tam bir berraklıkla ortaya koymuştu. Kapitalist sanayi, kurulduğu alanda hızla kendi çevresini yaşanmaz hale getirir. Kendi sonuçlarından kaçan sanayi, yeni alanlara açılır. Ve bu yeni alanları da yıkıma uğratar. Ve onun hareketi, kendisine çektiği emek kitlesini de onunla birlikte harekete sürükler. Böylece düzensiz, denetimsiz ve yaşanmaz kentler oluşturur. Tek dürtüsü ve yaşam ateşi kar olan sermaye, amacını gerçekleştirmek yolunda, doğayı ve insanı (emeği) yok eder. Üretim anarşisi ile sermaye, korkunç bir kaynak savurganlığı yaratır. Doğayı ve insanı fütursuzca harcar. Özel mülkiyete dayanan kapitalist toplum, bundan başka türlü bir hareket de geliştiremez.

Sorunun çözümü için her şeyden önce merkezi planlama gerekir. Tüm kaynakların merkezi bir plan dahilinde kullanıldığı bir hareket tarzı geliştirilmeden, bu yıkım engellenemez. Planlı bir ekonomi, sorunun çözümü için olmazsa olmaz bir koşul. Tamamen kara endekslenmiş, tüm hareketi kar oranlarına göre belirlenmiş, birbirine rakip sermaye gruplarının amansız savaşına dayan bir toplumsal düzende ne merkezi planlamaya dayanan bir ekonomi sözkonusu olabilir, ne de doğaya ve insana saygılı bir gelişme. Silahlanma yarışını (militarizm) yaratan da kapitalizmin kendisidir; rakipleri karşısında avantajlı konuma geçmek için koca toplumları ve büyük doğa parçalarını yoketmekten çekinmeyen de. Sorunu yaratan mekanizmanın kendisi, onu çözemez. Çözüm isteniyorsa, işe, o mekanizmayı kaldırmakla başlamak gerekir.

Kapitalizmin, ömrünü uzatmak için attığı her adım, bizi “kıyamet”e biraz daha yaklaştırıyor. Ne doğanın, ne de insanlığın dayanacak gücü kaldı. Yeryüzünde hayatın devam edebilmesi için kapitalizmi yıkmak kesinlikle bir zorunluluk. Ve insanlık her geçen gün bunu biraz daha anlıyor. □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

EMEKLİ SANDIĞI'NDA BİN EMEKÇİ EYLEM YAPTI

Emekli Sandığı Müdürlüğünde çalışan emekçilerin maaşlarından yapılan kesintilerle Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü bünyesinde kurulan sağlık merkezi, 6 Ocak günü Sosyal Güvenlik Kurumu(SGK) tarafından kapatıldı. Burada hizmet veren doktorlar da SGK'ya götürüldüler. 8 Ocak Pazartesi sabahı işyerlerine gelen emekçiler, sağlık merkezinin kapatıldığını öğrenince, yaklaşık 2000 büro çalışanı iş bırakarak genel müdürlük önüne indi.

Sağlık merkezinin kapatılmasını ve doktorların SGK'ya götürülmesini protesto eden emekçiler, kendi tasarruflarıyla alınan sağlık araç gereçlerine SGK'nın el koymasına izin vermeyeceklerini söylediler. Müdürlük önünde toplanan büro çalışanları, Büro Emekçileri Sendikası işyeri temsilcileri öncülüğünde Eskişehir yolundaki Sosyal Güvenlik Kurumuna 1000'in üzerinde çalışanın katıldığı yürüyüş yaptılar. Sosyal Güvenlik Kurumu Yönetim Kurulu Başkanı ile görüşen emekçiler, taleplerini kabul ettirdiler. Sağlık merkezinin bu hafta içinde yeniden açılacağına söz aldılar.

ANTAKYA'DA SUSUZLUK PROTESTOSU

Antakya'nın çeşitli mahallelerinde yaşanan su kesintileri, emekçi halkı mağdur ediyor. Yaklaşık 10 gündür Sümerler, Elektrik ve Gazi mahalleleri su alamıyor. Bunun üzerine, 9 Ocak günü Sümerler Mahallesi emekçi halkı, eylem yaparak belediyenin derhal çözüm bulmasını istedi.

Antakya halkı, içecek su bulamadıklarını, banyo, bulaşık ve çamaşır yıkama ihtiyaçlarını gideremediklerini ifade ettiler ve su verilmesini istediler.

KÖMÜR OCAĞINDA GRIZU PATLAMASI

Zonguldak-Ankara karayolu üzerindeki Elvanpazarcık beldesinde, özel sektöre ait kömür ocağında Ocak'ın ilk haftasında bir grizu patlaması meydana geldi. Grizu patlamasında 1 işçi ölüyor, 6 işçi de yaralandı.

Cengiz Ömür adlı işçinin öldüğü, Fatih İnce, Recep Taş, Mehmet Yılmaz, Orhan Kandemir, Savaş Kürekçi ve Ertan Akyol'un yaralandığı patlamadan sonra şu anda madende mahsur kalan işçi olmadığı açıklandı.

ELEKTRİK KESİNTİSİNE HALK TEPKİSİ

Mardin'in Nusaybin ilçesinde 3 haftadır elektrik kesintisi nedeniyle zor durumda kalan halk, TEDAŞ Müdürlüğü önünde toplanarak duruma tepki gösterdi. Burada yetkili kimseyi bulamayan halk, görevlilerle tartıştı. Bu arada TEDAŞ yetkilileri, ilçede 6 trafonun yandığını ve yeni trafo gelene kadar elektrik kesintisinin süreceğini söylediler.

BATMAN'DA HALK TEDAŞ BİNASINI İŞGAL ETTİ

Batman'da Karşıyaka, Petrolkent ve Hürriyet mahallelerinde yaşayan emekçi halk, son 17 saattir elektriklerin kesildiği gerekçesiyle 12 Ocak günü TEDAŞ arıza servisine giderek, bir an önce elektrik verilmesini istediler. Serviste kalan nöbetçi amir ve çalışanlarla tartışan halk, elektrik kesintilerinin sadece emekçi mahallelerine uygulandığını belirterek, Ortaçağ karanlığı istemediklerini söylediler. TEDAŞ yetkilileri ise, arızanın kendilerinden değil, TEİAŞ'tan kaynaklandığını, arıza nedeniyle Batman'a sınırlı oranda enerji verildiğini ifade ederek, "su kuyularının bulunduğu alandaki elektriği kesemedikleri için kenar semtlerdeki elektriği kesmek zorunda kaldıklarını" söylediler.

TEDAŞ'ın arıza servisinin bulunduğu alandaki elektriğin kesilerek, emekçi mahallelerine elektrik verilmesinden sonra halk TEDAŞ arıza servisinden ayrıldı. TEDAŞ İl Müdürü, Batman'ın yanı sıra Diyarbakır, Şırnak, Mardin ve Siirt illerinde de elektrik kesintilerinin yaşandığını belirterek arızanın giderildiğini ve şehrin tamamına elektrik verilmeye başlandığını açıkladı.

BÜYÜK ECZACI MİTINGİ: "MESLEĞİMİZİ VE HALKIN SAĞLIK HAKKINI SAVUNUYORUZ!"

14 Ocak günü, İstanbul Eczacı Odası öncülüğünde 10 eczacı odası tarafından, Kadıköy Meydanı'nda "Büyük Eczacı Mitingi" düzenlendi. Çeşitli illerden eczacı odaları üyelerinin katıldığı mitingde, Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde toplanan eczacılar, "Eczacılık Mesleği Sahipsiz Değildir", "Sağlık Haktır Satılamaz" pankartları açıldı. Çeşitli dövizler taşıyan eczacılar, kortejler oluşturarak Kadıköy Meydanı'na yürüdü.

Mitingde konuşan İstanbul Eczacı Odası Başkanı, mitingde eczacılar ezildiği, emekleri ve hizmetlerinin karşılığını alamadıkları için düzenlediklerini belirtirken; buraya sadece eczacıların sorunlarını değil, tüm toplumun sağlık sorunlarını konuşmaya geldiklerini de dile getirdiler. Ve "Bu

birlikte sahip çıkmak noktasındaki kararlılığını göstermek için düzenlenmiştir” dediler.

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV HAYATI DURDURDU

Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu'nun (ADEDY) çağrısıyla “Hükümetin izlediği ekonomi politikasını” protesto etmek amacıyla kamu ve özel sektörde çalışan emekçiler, 13 Aralık'ta 24 saatlik genel grev yaptılar.

Yapılan greve, şehiriçi ve şehirlerarası ulaşımında görev yapan otobüs, tren, metro, trolleybüs, tramvay şoförlerinin katılımıyla, özellikle büyük kentlerde ulaşım zaman zaman durma noktasına geldi. Kamu bankaları, elektrik ve su işleri daireleri ile PTT çalışanlarının eyleme katılımıyla müşteri hizmetlerinde de aksaklıklar yaşandı.

Atina ile Pire kentlerinin de içinde bulunduğu bölgedeki devlet hastanelerinde çalışan doktorlar da greve katıldı ve hastanelerde yalnızca güvenlik ve acil yardım birimleri görev yaptı, eczaneler ise grev süresince kapalı kaldı.

Olympic Havayolları emekçilerinin de greve katılması, özellikle iç hat uçuşlarında çok sayıda seferi iptal ettirdi. Yunan Devlet televizyonu emekçileri de, 4 saatlik iş bırakma eylemiyle destek verdi.

ABD ORDUSU GOODYEAR GREVİNE MÜDAHALE PLANLADI

Birleşik Çelik İşçileri Sendikası'na bağlı 17 bin işçi ABD ve Kanada'da bulunan 16 Goodyear fabrikasında 5 Ekim'den bu yana grevde. Irak ve Afganistan'daki Humvee araçlarına lastik üreten Goodyear firmasında işçilerin greve gitmesinin ardından, ABD ordusu ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma geldi. Aylardır süren grevde, sendika ve patronlar, ikinci kez anlaşma masasına oturdu. Grev nedeniyle, ABD ordusunun temel taşıma aracı olan Humvee'lerin lastiklerinin üretimi yüzde 35 oranında düştü ve burada üretilen lastikler, savaş uçakları için de kritik.

Bu gelişmeler üzerine, ABD ordusu, grevdeki 200 işçiyi işe döndürmek için greve fiili müdahale yapmayı planlıyor.

İTALYA'DA GAZETECİLERİN GREVİ

İtalya Basın Federasyonu'nun (FNSI) çağrısıyla, 25 Aralık günü, ulusal basında çalışan gazeteciler, patronlar toplu sözleşmeleri yenilemeye yanaşmadığı için üç günlük greve

miting, çeşitli çevrelerce adeta yok edilmek istenen ve saygınlığı zedelenen mesleğimize yaşam alanı sağlamak, eczacının özgüvenini arttırmak ve yeri geldiğinde sorunlarına hep

başladı. İki hafta önce de görsel işitsel medyada çalışan haberciler iki günlük greve gitmişti.

FNSI ile İtalya Gazete Editörleri Federasyonu (FIEG) arasında toplu sözleşmeler konusunda sert mücadeleler yaşanıyor. Basın Federasyonu, Ocak ayında yeni eylemler ve grevler olacağını açıkladı.

İSPANYA'DA ETA TUTSAKLARI İÇİN EYLEM VE ÇATIŞMA

İspanya cezaevlerindeki ETA tutsaklarının serbest bırakılması talebiyle yapılması planlanan eylem, hükümet tarafından yasaklandı. Buna rağmen 6 Ocak akşamı Bask ülkesindeki Saint-Sebastien şehrinde yapılan eyleme polis saldırdı ve şiddetli çatışmalar yaşandı.

Eyleme katılan yüzlerce kişi, saldıran polisle çatışmaya girdi. Polisin plastik mermi kullandığı çatışmada, eylemciler çok sayıda aracı yaktı.

İspanya'da 24 Mart 2006 tarihinde ETA'nın sürekli ateşkes ilan etmesinin ardından başlayan diyalog süreci 30 Aralık 2006 tarihinde Madrid'deki Barajas havaalanına düzenlenen saldırının ardından sona erdirmişti.

BOLİVYA'DA KOKA İŞÇİLERİ AYAKLANDI

Bolivya'nın Cochabamba şehrinde, faşistlerin koka işçilerine aslıdırması üzerine çıkan çatışmada, bir işçi öldü ve onlarca işçi de yaralandı. Polis destekli yaşanan saldırıdan hemen sonra, İşçi Merkezi'nin çağrısıyla toplanan işçiler, Cochabamba sokaklarına döküldüler. Faşist çetelerin, bir eski subay olan Cochabamba valisi Manfred Reyes Villa tarafından örgütlendiğini belirten işçiler, valinin istifasını istediler.

8 Ocak'da binlerce çiftçi, koka işçisi, üniversite öğrencisi ve kent çalışanının valilik ve emniyet müdürlüğü binâsının bir kısmını ateşe verdiği Cochabamba'da yeni bir kitlesel yükseliş yaşandı. Sopa, bıçak, pala ve dinamit lokumu kullanan faşistlere karşı mücadele eden Cochabambalı işçilerin kavgası, ülkenin diğer şehirlerine de yansdı. Başkent La Paz'daki Bölgesel İşçi Merkezi ile El Alto'daki mahalle örgütleri ağı FEJUVE'nin üyeleri, dört emniyet müdürünün buluştukları oteli kuşattılar.

Bolivya'dan 12 Ocak itibarıyla, Cochabamba sokakları büyük ölçüde işçilerin eline geçmiş, faşist vali kentten kaçmış, ülkedeki bazı havalimanlarının girişini işçiler tutmuş durumda.

YUNANİSTAN'DA ÖĞRETMENLER GENEL GREVDE

Yunanistan'da orta ve yüksek öğretim kurumlarının öğretmenleri, “özel üniversiteler açılması” konusunda parlamentoda Ocak ayının ilk haftasında görüşülen yasa tasarısını protesto etmek amacıyla 17 Ocak günü 24 saatlik genel grev yaptı.

Grev süresince, aralarında çok sayıda üniversitenin de bulunduğu 100'ün üzerinde okul kapalı kaldı.

Öğretmenler, geçen hafta da aynı nedenle 24 saatlik grev yapmıştı.

Demokrasi Ve Sosyalizm Mücadelesi BİR DEVRİM MÜCADELESİDİR

İşçi sınıfının sloganlarıyla işçi sınıfını aldatma çok iyi bilinen eski bir konudur. İşçi sınıfının isteklerini açıktan açığa ileri sürdüğü, burjuva egemenliğini doğrudan doğruya tehdit ettiği gelişme aşamasına girilmesiyle birlikte, işçi sınıfını kendi burjuva ve küçük burjuva politikalarına çekmek isteyenlerin sayısı arttı. Emekçi sınıfın sloganları, emekçi sınıfın kurtuluşuna değil, burjuva sistem çerçevesine bağlanıyor. Oysaki esas mesele, emekçi sınıfın kurtuluşudur. Sloganların amacı da bu hedefe bağlanmaktadır. Emekçilerin kurtuluşuna bağlanmayan bir slogan, ancak, onların köleliğinin üstünü örtmeye hizmet eder.

İşçi sınıfını kendi sloganlarıyla aldatma, Türkiye ve Kürdistan işçi hareketi içinde de çok iyi bilinen bir yöntemdir. Ancak işçi sınıfını burjuva ve küçük burjuva doğrultuda saptırmak isteyenler bu aldatmacalarını hiç bir zaman kabul etmediler. Bunu anlamının en iyi yolu, işçi sınıfı sloganlarını gündeme getirenlerin gerçek hedefleri ve politik sınıfsal konumlarını doğru tahlil etmektir. Durumları kavranmadan, amaçları bilinmeden attıkları sloganların neye hizmet ettiği de anlaşılabilir.

Öteden beri işçi hareketini küçük burjuva çerçevede tutmak isteyen, işçi sınıfının sloganlarıyla işçi sınıfını aldatan çevrelerden biri "Evrensel-EMEP" çevresidir. Uzun zamandan beri Leninistler tarafından savunulan, geliştirilen slogan, görüş ne varsa, bu sosyal-reformist çevre tarafından kopya ediliyor ve kendi sınıf uzlaşmacı amaçları için kullanılıyor. Leninistlerce savunulan sloganları ve görüşleri kaynak belirtmeksizin alıp kendilerine mal ediyorlar. Oysaki sol hareketle ilişkisi olan her insan bu görüşlerin gerçek kaynağını biliyor. Buna rağmen aynı şeyi yapmaya devam ediyorlar. Mücadele Birliği bunun üzerine bir süre önce sormuştu; "Bu ne biçim bir karakter?" diye. Fakat söylenenleri ne "Evrensel-EMEP" çevresi ne de aynı şeyi yapan öteki çevreler üzerlerine aldılar. Bu rezilce tutumlarını devam ettirdiler ve anlaşılabilir odur ki, devam ettirmeye de kararlılar.

Daha önce çeşitli konulardaki görüş ve sloganların başına gelen, bu sefer "demokrasi ve sosyalizm" sloganının başına geldi. 2 Aralık 2006 tarihli Evrensel gazetesinde, gazetenin bizzat kendisi tarafından Mehmet Kılıçarslan için verilen ölüm ilanında, "Türkiye işçi sınıfının demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir irra neferi olarak" deniliyor. Burada geçen "demokrasi ve sosyalizm", sloganının Türkiye'de son 30 yıldan beri Leninistler ve onların öncelleri tarafından atıldığı, biliniyor. Bu slogan yalnızca Türkiye ve K. Kürdistan'daki, sınıf mücadelesinin hedefini değil, fakat genel olarak yeni sömürgecilik ilişkisinin egemen olduğu bağımlı kapitalist ülkelerdeki emekçilerin devrimci mücadelelerinin hedefini de formüle ediyor. Bağımsız kapitalist ülkeler biçimsel olarak bağımsız olduklarından, daha önceleri klasik sömürgelede öne çıkarılan "bağımsızlık stratejisi" ekonomik bağımlılıktan kaynaklanan yeni sömürgecilik ilişkisi içindeki ülkeler için geçerli değildir. Buralarda "ulusal egemenlik" başlı başına bir devrim stratejisi olmaktan çıkmıştır. Emperyalizmin sermaye ihracına bağlı olarak bu ülkeleri ekonomik yönden kendine bağımlı hale getirmesi, yani ekonomik ilhak yöntemine başvurması, emekçi halk kitlelerinin devrim mücadelesini de etkilemiştir. Bağımlı kapitalist ülkelerde emekçi halkın devrimci stratejisi demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir. Yani demokrasinin ele geçirilmesi ve sosyalizmin inşa edilmesi.

Reformist ve oportünist hareket demokrasi mücadelesini burjuva sınırlar içerisinde kalan, güdük, sınırlı ve budanmış bir burjuva demokrasi olarak anlarken; sosyalizmi de bilinmeyen bir geleceğin sorunu olarak alıp, arka plana itiyor. Devrimci işçi hareketi, sosyalizme, demokrasiyi ele geçirme yoluyla varacağını savunur. An-

cak buradaki demokrasi bir burjuva demokrasisi değil, Halk Demokrasisidir. Bu ise, proletaryanın, burjuva egemenliğini yıkıp kendi egemenliğini kurmasını gerektirir. Yani demokrasi ve sosyalizm mücadelesi bir devrim mücadelesidir. Devrim olmadan, proletarya devrim yoluyla iktidara gelmeden, kendi egemenliğini kurmadan Halk Demokrasisini gerçekleştireceğini söylemek hem kendi kendini hem de emekçi sınıfları aldatmaktadır. Demokrasi mücadelesi sosyalizme varacaktır, sosyalizm bu mücadeleyi sonuna kadar götürerek tamamlayacaktır. Burada, proletaryanın önderliğinde kesintisiz bir süreç söz konusudur.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi devrim mücadelesidir. Bu devrim proletarya önderliğindeki Demokratik Halk Devrimidir. Bu devrimle gerçekleşecek iktidar Demokratik Halk İktidarıdır. Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı mücadelesi, kesintisiz olarak sosyalizme varmayı hedefler. Bu devrimin zaferinden sonra iktidarın ele geçirilmesi anlamında ikinci bir alt-üst oluş olmayacaktır. Çünkü bu devrim zaten bir alt-üst oluşun sonucu olarak gerçekleşmiştir. Proletarya bu süreçte emekçi sınıflarla birlikte onların yönlendirici gücü olarak sosyalizmi kurmaya yönelir. Bu bütünlüklü Leninist kesintisiz devrim stratejisi demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir ve kitleleri bu hedefe hazırlayan slogan da "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganıdır.

Reformist ve oportünist çevreler ise öteden beri "bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm" mücadelesini savunageldiler. Yani demokrasi ve sosyalizmin gerçekleşmesi için "bağımsızlık", kazanmayı olmazsa olmaz bir koşul olarak ileri sürdüler. Bu hedef ise yeni sömürgecilik gerçeğine ters düşer. "Bağımsızlık" stratejisini öne çıkaranların en büyük dayanağı emperyalizm ile Türkiye tekelci kapitalizminin ilişkisini yanlış kavramaları ve yanlış göstermeleridir. Emperyalizm, sömürge ve yarı-sömürgelede farklı olarak yeni sömürgelede ekonomik bağımlılık ilişkisine dayanır. Buradaki sömürüsünü ve egemenliğini işbirlikçi sermaye aracılığıyla gerçekleştirir. Bu nedenle emperyalizme karşı mücadele, işbirlikçi tekeli sermayeye karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Emperyalizme karşı mücadele, işbirlikçi tekeli sermayeye karşı mücadele ile birlikte ele alınmalıdır. Bu nedenle ayrı bir strateji olarak değil, tek bir devrim stratejisi olarak görülmelidir.

"Bağımsızlık" mücadelesini başa alanlar ve onu başlı başına bir strateji haline getirenler, savundukları bu anlayışın gereği olarak, ittifaka girecekleri çeşitli "ulusal burjuva" güçler ararlar. Bu yüzden hangi politik motifleri kullanırlarsa kullansınlar, illa bir burjuva güçle ittifak kurma çabalarından vazgeçemezler. Oysaki bağımlı kapitalist ülkelerde devrimin temel hedefi bir toplumsal sistemden başka bir toplumsal sisteme; kapitalizmden sosyalizme geçmektir. Buna denk slogan ise "bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm" değil, "demokrasi ve sosyalizm" mücadelesidir. Burjuva sınıf işbirlikçi sosyal reformist hareketler ise bu hedefi muğlaklaştırmak ve ertelemek için "ulusalcılık", "bağımsızlık" vb. slogan ve kavramları ileri sürüyorlar. Bu çevrelerden biri "Evrensel-EMEP" çevresidir. Bu çevre bugüne kadar savuna geldiği görüşleri iflas edince, varlıklarını sürdürülebilmek için Leninistlerin görüş ve sloganlarını kendilerine dayanak yapma uğraşına girişti. Ama bu çaba, iflas etmiş olan bu çevreleri ayakta tutmaya yetmeyecektir. Son derece şiddetli ve sert geçen sınıf savaşımı, devrimi hedefleyen sloganları, görüşleri, devrimci güçleri ve devrimin kendisini öne çıkartıyor.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi bir devrim mücadelesidir ve bu mücadele, devrime çoktan sırt çevirmiş, reformist hareketlere göre değildir. Devrim mücadelesi, yalnızca devrimci güçlerin vereceği bir mücadeledir. □

AYIŞIĞI ARA KONFERANSI SONUÇLANDI

Sabahın erken saatleri... İzmir'den, Adana'dan, Antep'ten, Eskişehir'den sanat merkezi çalışanları ve konferansı takip edecek olan dostlarımız, Ayışığı'nın malum merdivenlerini tırmanarak birer birer gelmeye başladı... Devinim Sahnesi, Konferans için sabahın erken saatlerinde hazırlanmıştı. Uzun bir sohbetin ardından, öğle saatlerinde, Birinci Oturum'la toplantı başladı. İlk oturumda, her sanat merkezi, tek tek kürsüde yer alarak, altı ay boyunca yaptığı etkinlikleri, kimisi dosya biçiminde, kimisi slayt halinde sundular.

Sunumların ardından, yeni döneme ilişkin öneriler ve 1 Mayıs Kampanyası'yla ilgili yapılan etkinlikler ve bundan sonra yapılması düşünülenler konuşuldu. Sanat merkezleri olarak, 1 Mayıs Kampanyası'na hız verme genel eğilimi belirlendi. Panel, söyleşi, resim sergisi gibi etkin faaliyetlerin yanı sıra, sokak gösterileri, sokak tiyatrosu vb aktiviteler hedef olarak konuldu.

Sunumlardan anlaşıldığı üzere, her sanat merkezi, farklı bir çok sorunla karşı karşıya kalmış. Özellikle Antep Ayışığı'na yönelen saldırılar, Ekin Sanat alanında yapılan çalışmaların etkisinin bir sonucu olsa gerek. Adana Ekin Sanat Merkezi ise, daha yolun çok başında olduklarını belirterek, Aysunumuzun yaşadığı topraklarda olmaktan ne kadar gurur duyduk-

larını ifade ederek, "onun adına yakışır bir faaliyet hedefimizdir" diye konuşmalarını sonlandırdılar. Eskişehir'den konferansımıza misafir olarak katılanlar ise, "artık Eskişehir'de bir Ayışığı'nın zorunlu" olduğunu vurguladılar. Konferanstan, bu konuda adım atılmasını talep ettiler. Uzun zamandır çeşitli saldırılarla yüzyüze kalan Sarıgazi Ayışığı çalışanları, di-

rengen tutumlarını sonuna kadar sürdürerek, sonunda dernek olarak Sarıgazi işçi ve emekçi halklarıyla buluşmaya hazır durumda olduklarını, kısa zaman içerisinde Sarıgazi halkına "Merhaba" diyeceklerini açıkladılar.

Gazi Ayışığı, en son yaptığı 19 Aralık gecesinin gösterdiği gibi, altı aylık süreci yoğun bir şekilde ve başarılı olarak geçirmişti. Panel, söyleşi, Akmercan işçileriyle dayanışma etkinlikleri ve gecesi ile, örnek faaliyetler örgütlemişti. Yapılan sunumlardan da bu anlaşılıyordu.

İkitelli Ayışığı ise, bölgesel olarak yaşadığı içsel sorunları aşmış, güçlenerek yeni bir süreç başlatmış olduğunu ilan etti.

Tüm bu sunum ve değerlendirmelerin ardından, bizi bir sürpriz bekliyordu. Taksim Ayışığı'ndan Fatma Yıldırım, Maden-İş'in hazırladığı 1 Mayıs 1977 belgeselinin gösterimini yaptı. 1 Mayıs Kampanyası için çalışma yürüten konferans üyeleri için, bulunmaz bir belgeydi. 77 1 Mayıs'ının görkemi, herkesi etkisi altına almıştı. Düzenli

